

Z(br)ANE OSNOVNA ŠOLA Sveta Ana

Male Anine novice

OSNOVNA ŠOLA SVETA ANA
praznuje 220. rojstni dan.

Šolski časopis učencev
OŠ Sveta Ana

UVODNIK

Pred vami je izvod šolskega časopisa za šolsko leto 2020/21. Še vedno smo v obdobju epidemije, ko je pouk večji del leta potekal od doma. Za razliko od lani smo se nekoliko bolje znašli pri delu na daljavo tako učenci kot učitelji. Leto nam je prineslo novih izkušenj, novih načinov dela, novih spretnosti, novih pogledov na svet. Vzemimo tisto, kar je bilo dobro, in nesimo naprej v prihodnja leta. V veliko podporo in pomoč so oz. ste nam bili starši, ki ste pomagali, nas spodbujali in sodelovali pri šolskih obveznostih. V letošnji številki časopisa smo zajeli nekaj utrinkov iz šolskih klopi in tudi dela od doma. Veseli smo, da pišete in prispevate članke, in najpomembnejše, da časopis berete. Vsako leto se potrudimo in objavimo čim večje število člankov različnih učencev iz vseh starostnih obdobj.

Vsak čas se bodo začele počitnice, zato jih izkoristite in si napolnite baterije. Delajte to, kar vas veseli, ob tem pa bodite previdni in pazite nase.

Devetošolcem pa želimo uspešno šolanje na srednjih šolah in upamo, da se še kaj vidimo.

Učiteljica Ana Šnofl

KOLOFON

Male Anine novice, glasilo OŠ Sveta Ana

Letnik XII

Številka 1

Šolsko leto 2020/21

Uredniški odbor:

Vita Peček, Maja Holer, Julija Zemljič

Lektorici: Barbara Pristovnik, Mateja Kramberger

Mentorica: Ana Šnofl

Tisk: FLORJANČIČ TISK tiskarstvo, založništvo in trgovina d.o.o

Naklada: 300 izvodov

Prispevki učencev nižjih razredov niso lektorirani.

Junij, 2021

KAZALO

1. Uvodnik.....	2
2. Nagovor uredniškega odbora.....	3
3. Anine šolske novice.....	4
Intervju z ravnateljem	4
Intervju s pisateljem	7
Pot knjige.....	9
Kulturno Anovski sprehod	11
Kažipot.....	12
Fotonatečaj.....	13
220 let šolstva pri Sveti Ani.....	14
Netopir na vulkanu.....	16
4. Anine razredne novice	20
Devetošolci odhajamo.....	20
8. a se predstavi.....	23
Prvošolci.....	24
Rdeča kapica v Lokavcu.....	26
Športni dan v 7. razredu.....	27
Grafonževa domačija	28
Šola v naravi.....	30
5. Anina ustvarjalnica.....	32
6. Anina galerija.....	56
7. Praktični nasveti.....	60
8. Reši, saj znaš.....	61
9. Nasmaj se.....	62

Cenjene bralke in cenjeni bralci šolskega glasila!

Učenci vsako leto zberemo nekaj naših izdelkov, zgodb, s katerimi vam želimo čim boljše predstaviti in opisati naše šolsko leto. Časopis, ki ga izdamo do konca vsakega šolskega leta, vas popelje skozi naša šolska doživetja. Kljub korona virusu in vsem nevšečnostim, ki smo jih bili deležni to šolsko leto, smo pripravili časopis. To leto je res posebno — tako kot naš časopis, saj smo polovico šolanja izvedli od doma. A to ne pomeni, da bo časopis manj zanimiv. Leto pa je posebno tudi zato, ker se poslavljamo od dolgoletnega ravnatelja, gospoda Borisa Mlakarja, ki je na nas, našo šolo in kraj naredil res velik vtis.

Zdaj pa vas vabimo, da se posvetite branju in ogledu našega časopisa in podoživite naše šolsko leto, kot smo ga doživeli mi. V časopis so vključeni izdelki in dela učencev vseh razredov.

Uredniški odbor

UREDNIŠKI ODBOR
Maja, Julija, Vita

Foto: Cvetka Zemljič

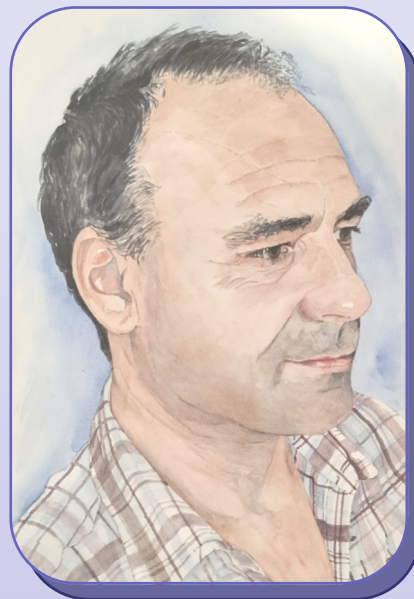
Boris Mlakar, ravnatelj

OŠ Sveta Ana

Na naši šoli ravnateljujete že vrsto let, zato bi bili veseli, da z nami delite nekaj vaših razmišljanj in misli ter nam namenite kakšen nasvet in spodbudne misli.

Koliko let ste že ravnatelj na OŠ Sveta Ana in zakaj Sveta Ana?

Teče 20 leto ravnateljstva, kar pomeni, da se je izmenjalo kar nekaj generacij. Mnoge otroke, kasneje učence, sem tako rekoč lahko opazoval od vpisa v vrtec do izstopa iz šole. Zakaj ravno Sveta Ana, pa je dolga zgodba. Verjetno me je sem zanesla usoda, saj sem bil v teh krajih aktiven na področju glasbe skoraj kakšnih 20 let pred ravnateljstvom – tako rekoč so me poznali vsi krajani. Morda je »prevagalo« tudi to, da so me takrat, leta 2002, prepoznali kot nekoga, ki bo znal voditi vrtec in šolo.

Boris Mlakar - portret

Avtor: Danijel Ferlinc—Danny

Ste ravnateljvali pred tem že na kateri drugi šoli?

To je moje prvo in zadnje ravnateljsko mesto, torej sem ravnateljval samo na OŠ Sveta Ana, od katere se bom pa letos 30. junija poslovil, kljub temu da mi ravnateljski mandat poteče šele naslednje leto. Ko napolniš pogoje za upokožitev, je treba dati možnost mlajšim.

Kaj vas je prepričalo v to službo?

Tudi to je dolga zgodba, nekako v določenem obdobju pričneš razmišljati drugače, morda začutiš, da je še kakšen izziv, ki ga lahko uresničiš, najverjetneje pa me je v ravnateljske vode pognalo med drugim tudi prepričevanje kolega, ki je danes tudi ravnatelj in ga vsaj starejši učenci morda še poznajo, saj je poučeval na naši šoli.

Kakšne lastnosti so potrebne za vodenje šole?

Ja, to je zelo zanimivo vprašanje. Iskreno povem, da to ni za nekoga, ki ni že po naravi »vodja« in kot tak tudi deluje v življenju. Predvsem je potrebno poznati področje vzgoje in izobraževanja do tiste mere, da lahko suvereno sprejemaš takšne in drugačne odločitve. Nenazadnje komuniciraš tako z učenci, starši, učitelji in prav tako z lokalno skupnostjo. Z vsemi je potrebno znati komunicirati v slogu dialoga, predvsem strpnega, in kar je najpomembnejše, konstruktivno, odgovorno in z malo ali raje brez napak. Krog sodelovanja se v tem poklicu širi v vse pore družbe, sodelovanje z resornim ministrstvom, z gospodarstvom, s politiko in, če hočete tudi z g. župnikom ipd. Predvsem moraš imeti tudi po domače rečemo »čvrste živce«, umirjenost, pozitivno naravnost tudi takrat, ko s sogovornikom nikakor ne najdeš pravega kontakta, skratka potrebuješ čustveno širino in preudarnost in predvsem veliko samozavesti. Najpomembnejše pa je znati zagovarjati svoje ideje in rešitve, jih argumentirati in znati tudi prepričevati že prepričane. Skratka, biti moraš kar čvrsta bio-psiho-socialna celota.

Na kaj oz. na katera dela ste v času vašega ravnateljstva najbolj ponosni?

Predvsem sem ponosen na vse, kar je nastajalo v »mojem« času ravnateljstva v sodelovanju z učitelji, učenci, tudi starši in lokalno skupnostjo. Težko izpostavim dogodek ali izdelek, ker jih veliko in vsak zase pomemben mozaik celote, ki jo bo potrebno z mojim odhodom nadaljevati. Med drugim sem ponosen tudi na to, da še vedno, čeprav z majhnim številom otrok, diha podružnica Lokavec.

Ali ste opravili vse zadane cilje ali bi kaj spremenili v času vodenja naše šole?

Ciljev je še veliko, teh ne sme nikoli zmanjkati. Si bom pomagal z mislijo planinca Nejca Zaplotnika: *Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.* Če bi danes lahko znova začel, bi verjetno šla pot razvoja vrtca in šole drugače, saj je to odvisno tudi od drugih dejavnikov, v glavnem pa bi jedro ostalo podobno. Ljudje na vodilnih mestih zmeraj težimo k spremembam. Kem pa niso nagnjeni vsi, še posebej ne v šoli in vrtcu, saj sprememba pomeni začetni, torej učiti se od začetka. Pri spremembah je potrebno biti previden, ob pravem času in s pravo potezo.

Kateri je vaš najlepši spomin, ki ste ga doživeli z našimi učenci oz. se vam je katera generacija posebej vtisnila v spomin, je na vas pustila poseben pečat?

Pečat bodo na moj spomin pustile vse generacije, seveda sem si najbolj zapomnil tisto prvo, ko smo prehajali iz osemletke v devetletko, torej so nekateri učenci istočasno obiskovali in delali po sistemu osemletke, v sosednjem razredu pa po sistemu devetletke. Zagotovo pa bo v posebnem okvirčku ostala zadnja generacija, ki je morala skozi korona krizo in smo se, kolikor smo se sploh lahko družili, družili z maskami ipd.

Kateri spomin pa vam je ostal iz časa poučevanja nasploh?

Kot učitelj sem poučeval predmet šport, v prvi šoli 20 let in v drugi šoli dve leti, v tretji šoli pa sem torej do upokojitve ravnatelj. V telovadnici sem vedno užival, včasih je bil pouk športa, rekli smo mu telovadba, popolnoma drugačen. Bilo je več reda in discipline. Tekmovanj iz športa se je udeleževalo veliko učencev, da smo jih morali peljati z avtobusi (atletika, kros, obramba in zaščita ipd.). Najlepši spomini so na t. i. »pionirsko olimpijado«, ki je bila vsako leto na stadionu Poljane 29. septembra, tekmovanje pa je potekalo v atletiki. Tam sem z učenci dosegal odlične rezultate, enkrat smo celo odnesli v šolo pionirsko zastavo kot najboljša šola. Skratka na športna tekmovanja z učenci me vežejo zelo lepi spomini.

Če bi imeli možnost, bi ponovno izbrali učiteljski poklic ali bi izbrali katerega drugega?

Če bi lahko še enkrat izbral, bi se podal med pilote, tako kot sem to želel že ob prvi izbiri poklica, pa mi žal ni uspelo, druga opcija pa je ta, kjer sem danes, torej v šolstvu.

S kakšnimi spomini boste zapustili našo šolo?

Moram reči, da z najlepšimi. Ponosen sem na učence in delavce šole, skupaj smo bili dve desetletji. Sodelovanje je bilo vedno plodno in ustvarjalno, umirjeno, tisto, kar je šlo kdaj narobe, pa je na tehničarji zanemarljivo in že pozabljeno. Skratka, moral se bom privaditi, da več ne bomo skupaj vsak dan, bom pa z veseljem prišel med vas, če bo to možno.

Kakšni so vaši cilji ali izzivi za naprej? S čim si boste zapolnili prosti čas?

Tega poglavja še nimam razdelanega do potankosti, zagotovo pa bo treba narediti tak urnik, ki me bo ohranjal v kondiciji. Zagotovo mi dela ne bo zmanjkalo, saj si ga bom sproti izmišljeval, pa tudi vnuk in vnukinja me bosta verjetno precej »zaposlovala«.

Bi želeli še kaj sporočiti našim učencem, učiteljem, staršem ...?

Najpomembnejše v življenju je to, da si to, kar si. Predvsem pa odprt, pošten, spoštljiv in ne preveč obrnjen vase. Ljudje smo socialna bitja, moramo biti povezani, moramo se družiti, vendar ne s figo v žepu. Upoštevati je potrebno pravila, ki nam včasih ne ustrezajo. Skrbeti moramo zase in svoje bližnje, znati povedati iskreno in potem je življenje čisto enostavno. Imeti je potrebno visoke cilje in poti se bodo kar same odpirale v sproščeno in srečno življenje. Znanje je pomembna vrednota, zato si prizadevajte zanj vse življenje.

Spoštovani gospod ravnatelj!

Veseli smo, da ste podelili Vaša razmišljanja z nami. V prihodnje Vam želimo še vrsto izzivov in predvsem zdravja, da se podate novim dogodivščinam naproti.

ŽIGA X GOMBAČ,

pisatelj

VIR: <https://www.facebook.com/Siter-328346487277033/photos/ecnf.651384757/2460125494099111>

VIR: <https://www.facebook.com/klepetobkavi/photos/ecnf.651384757/1546994308791230>

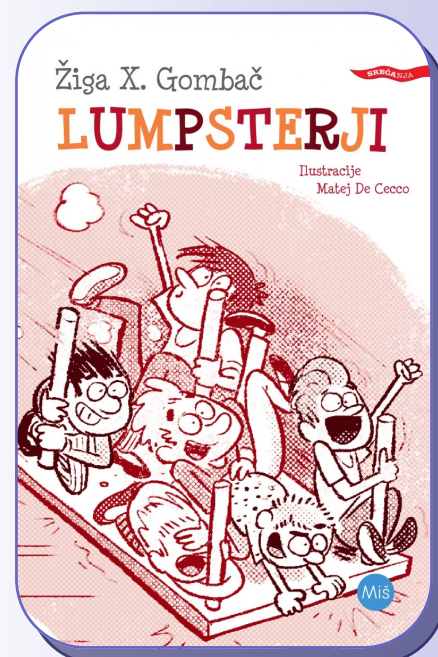
Rojen 28. 4. 1976 v Ljubljani

pisatelj, tudi medijski multipraktik in včasih ultramaratonec

Rojen in vzgojen v Ljubljani. V mestu, ki mi je podarilo kopico navdiha, izkušenj in spoznanj. Tudi zelo neposrednih, pristnih in bolečih. Skozi njih me je seznanilo z množico oseb, tako dobrih kot slabih. In vsaka izmed njih se me je dotaknila na svoj način. Kljub vsemu in vsem sem si ostal zvest. Dovolj zvest, da o nakopičenem pišem kar se da iskreno ter svojstveno. Zavedam se, da je avtor nekakšen medij. Naj razložim. Medij, v katerem čas nalaga usedline doživetij. In če hočejo slednja tja ven, v svet, jih je treba prežeti z odgovornostjo in pristnostjo. Nežno in spoštljivo jih je treba negovati, da se bodo dotaknila vsakega bralca posebej.

Sem straightedger, kar med drugim pomeni, da me stalno spremlja glasna in pa nekoliko drugačna glasba. Zelo veliko in rad tečem naokrog, po naravi in hribih. Ne vprašat zakaj, ker še sam ne vem. Imam veliko tatoojev, čez 20. A je to veliko? Ne vem. Vsak izmed njih je svoja zgodba in to je to na to temo. Tetoviranih ljudi se baje ne sprašuje o njihovih tatoojih. In s tem se kar strinjam. Drugače veliko pišem, berem, sprehajam podivjanega psa po imenu Šapa in se učim igranja kitare, ukuleleja ter bas kitare. Hčerka Nia na to temo pravi, da se bo odselila. Kmalu.

VIR: <https://ziga-x-gombac.jimdosite.com/>

Kaj pomeni črka X v vašem imenu? Ali je to vaše umetniško ime?

Da, to je moje umetniško ime. Hkrati pa črka X izraža način življenja, po katerem se ravnam. Gre za način življenja, imenovan straight edge, oziroma za življenje brez drog, alkohola, odvisnosti ter s spoštovanjem do vseh živih bitij tega planeta in veliko pozitivne.

Kdaj ste začeli s pisanjem oz. kdaj ste vedeli, da bi radi to počeli vse življenje?

Pisal, za šolsko glasilo, sem že v osnovni šoli. Takrat sem bil tudi nagrajen za nek svoj spis. Resneje sem k pisanju pristopil pred kakšnimi 20 leti. Od tedaj ne mine dan, da ne bi česa zapisal oziroma o pisanju in o zgodbah, ki jih ustvarjam, aktivno razmišljal.

Se vam je kdaj zgodilo, da ste napisali zgodbo in ste jo čez nekaj časa popravili ali spremenili?

Seveda, temu se reče kreativni proces. Morda se to niti ne pozna toliko pri zgodbah kot pri pesmih. Tekst pa se v resnici popravlja, dokler ne gre v tiskarno.

Kolikor nam je znano, ste odrasli populaciji namenili le eno delo. Boste kdaj napisali še kaj za odrasle ali vam je otroški svet bližji in rajši pišete za otroke in mladino?

Če bo šlo vse po sreči, bo za odrasle letos izšla pesniška zbirka in naslednje leto strip. Vsekakor mi je bližje pisati za otroke in mladino, to so moji temelji.

Na katero od svojih del pa ste še prav posebej ponosni oziroma ste se zanj še posebej potrudili?

Ponosen sem na vsako delo, ki izide oziroma je izšlo. Pot do knjige je vse prej kot preprosta, zato se razveselim vsakega izida posebej.

Pravijo, da človek ne more pisati brez navdiha. Kje iščete navdih, zagon za pisanje?

V tem primeru pustim, da me navdih poišče sam. Kako točno se to zgodi, ne vem, gre za nenavaden proces, a včasih je tako, da se mi ideja kar pojavi pred očmi in jo je treba zapisati. Tudi če se to zgodi sredi noči.

Imate željo napisati kakšno posebno knjigo npr. zgodovinski roman ali biografijo kakšne znane osebe ali se ideje pojavijo mimogrede?

Oboje. Neke objave zagotovo načrtuješ in se na ustvarjanje pripravljáš več mesecev, tudi let. Nekatere knjige, sploh slikanice, pa so bolj predmet trenutnega navdiha in prebliska.

Kako bi z eno/dvema besedama opisali sebe ali svoj življenjski slog? Vas po svetu vodi kak moto?

Dve besedi — straight edge!

Prosile bi vas, da še namenite nekaj besed našim učencem in učiteljem.

O, z veseljem. Citiral bom mojega dobrega prijatelja Miho Kovača: »Če ne bomo brali, nas bo pobralo.«

KULTURNI DAN - POT KNJIGE

FOTO: David Pešl

Zaradi ukrepov za preprečevanje virusa Covid-19 smo kulturni dan izpeljali malo drugače. V goste smo povabili pisatelja, ki se nam je oglasil preko Zoom aplikacije in nam tako popestril dan. Učenci so tekom dneva izpeljali knjigolov, si ogledali razstavo Pot knjige ter iskali razloge za branje.

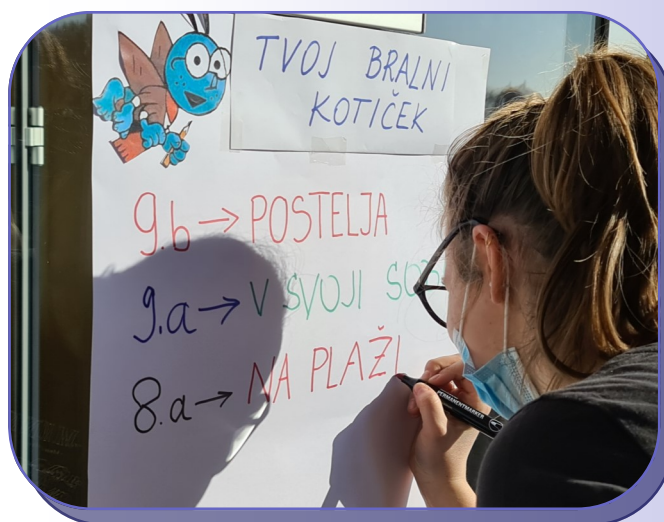

Foto: Ana Šnofl

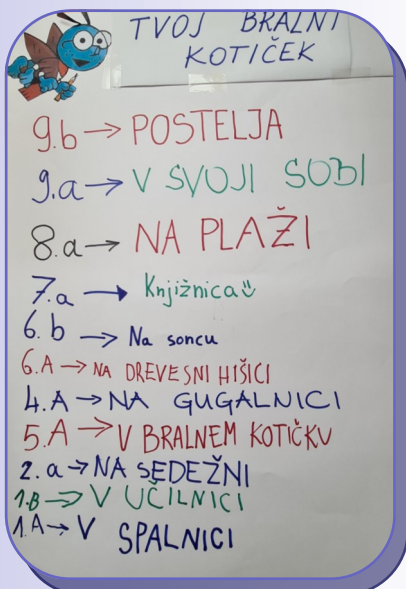
razred: 1.B

10 razlogov, zakaj beremo knjige:

- DA SE NAUČIMO BRATI
- DA SE NAUČIMO ČRKE
- DA LAŽJE ZASPIMO
- DA SE NAUČIMO KAJ JE PRAV IN KAJ NE
- DA SE IZ PRAVLJIC KAJ NAUČIMO
- DA IMAMO LEPE SANJE
- DA KONČAMO BRALNO ZNAČKO

10 razlogov, zakaj ne beremo knjig:

- KER NE ZNA BRATI
- NE POZNA ČRKE
- NIHA POGUMA ZA BRANJE

9.b

Razred:

10 razlogov, zakaj beremo knjige:	10 razlogov, zakaj ne beremo knjig:
- novo besedišča - spodbujanje domišljije - nove ideje - možnost kot odmor iz realnega sveta - kot družbeni - odmor od tehnologije - se razvijamo - se naučimo kaj novega - razvijanje čustev - razvijanje tehnike branja	- knjigo si ogledamo preko filma - težave pri koncentraciji - dalj časa beremo - manj simpatična vsebina - na začetku manj zanimiva - manj prostega časa - nam vzame veliko časa - odhod v knjižnico - težke knjige (teži prebrati) - težave pri razpoznavanju novega branja stila

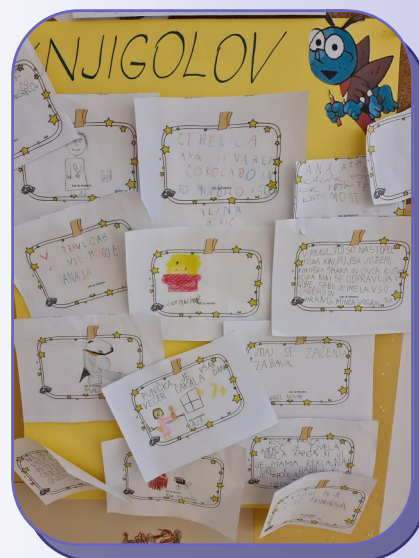

Foto: Ana Šnofl

Razred: 4. A

10 razlogov, zakaj beremo knjige:	10 razlogov, zakaj ne beremo knjig:
- da se nekaj naučimo - da nam ni dolgčas - ker moramo za bral. značko - da se naučimo čimveč besed - za zabavo - da se naučimo brati še boljše - za preživljanje prostega časa - da si več zapomnimo - da si buriemo domišljijo - kazen	+ ker smo leni + ker smo raje veni na zrak + ker igramo igrice + ker imamo druge obveznosti + ker ne znamo dobro brati + ker imamo preveč učenja + ker vedno zaspimo zraven + ker so preobsežne + ker nimamo miru + ker nam ni zanimivo

kULTuRno Anovski sprehod ali ULTRA sprehod

V sodelovanju s številni predstavniki občinskih društev smo danes izpeljali kulturni dan z naslovom kULTuRno Anovski sprehod ali ULTRA sprehod. Poudarek je bil na kulturnih ustanovah, kulturni dediščini in kulturi nasploh. Na našem ULTRA sprehodu smo spoznali številne zanimivosti, tudi tiste, ki tonejo v pozabo, in hkrati uživali v predstavitev, ki so jih pripravili posamezni predstavniki društev.

Učenci od 1. do 3. razreda so na svojem kulturnem sprehodu sledili škratu Zgubi in kameleonu, ki sta zanje pripravila lutkovno predstavo in zanimive dejavnosti med sprehodom.

Ob tej priložnosti se vsem, ki so pripomogli k izvedbi današnjega dne, iskreno zahvaljujemo.

Knjižničarki

Ljudske pevke — ljudski običaji

Kulturna zadruga

Spominska soba gospoda Lesnike

Predstavitev orgel

Iskanje kameleona

Folklor

Lutkovna predstava

Kažipot do glavnih mest držav Evropske unije

Pred OŠ Sveta Ana smo pred devetimi leti postavili kažipot z imeni glavnih mest držav Evropske unije in dodali še zračne razdalje.

Čas in vremenske neprilike so načele lesene dele našega kažipota, zato smo ga letos na pobudo našega ravnatelja obnovili.

Pri delu so se vključili tudi učenci sedmega razreda v okviru naravoslovnega dneva Eko dan in dan Zemlje.

Les smo primerno obdelali, nanj vžgali napise in površino dobro zaščitili. Pri demontaži in ponovni montaži smo imeli pomoč občanov, slamnato streho pa nam je obnovilo podjetje Slamnata streha, ki je tudi prvič doniralo s slamo pokrito streho.

Za pomoč se učenci in delavci šole zahvaljujemo ravnatelju Borisu Mlakarju, družini Golnar iz podjetja Domača in umetna obrt in posredništvo iz Sovjaka (Sveti Jurij ob Ščavnici) in Milanu Roli za pomoč pri ponovni postavitvi strehe in namestitvi tabel.

Kažipot bo učni pripomoček za učenje na prostem pri rednem pouku in dnevih dejavnosti. Mimoidoči pa bomo lahko obnovili svoje znanje geografije.

Za realizacijo zadane naloge obnove kažipota sva poskrbeli Ana Šnofl, učiteljica geografije in zgodovine, ter Irena Rola Bek, učiteljica tehnike in tehnologije.

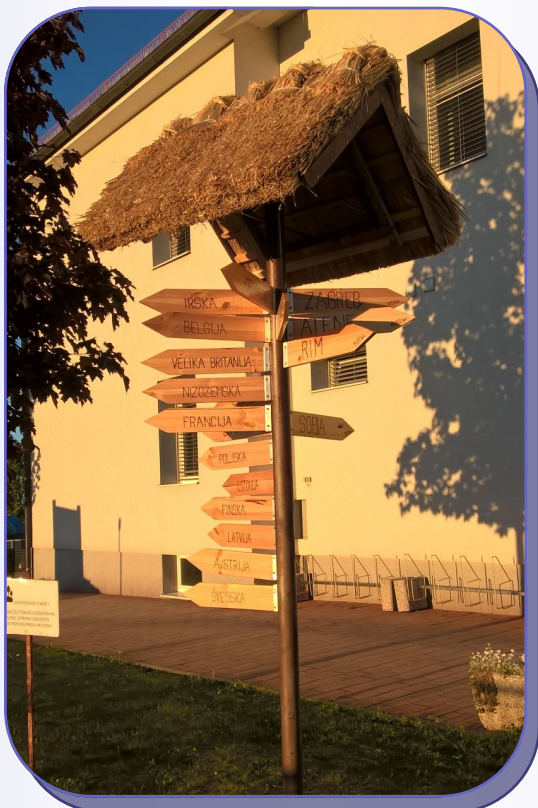

Foto: Irena Rola Bek

Foto: Ana Šnofl

Tjaž, 4.r

Alina, 7.r

Julija, 8.r

Vita, 8.r

Eva Marija, 7.r

Daša, 7.r

Kris, 7.r

Maja, 8.r

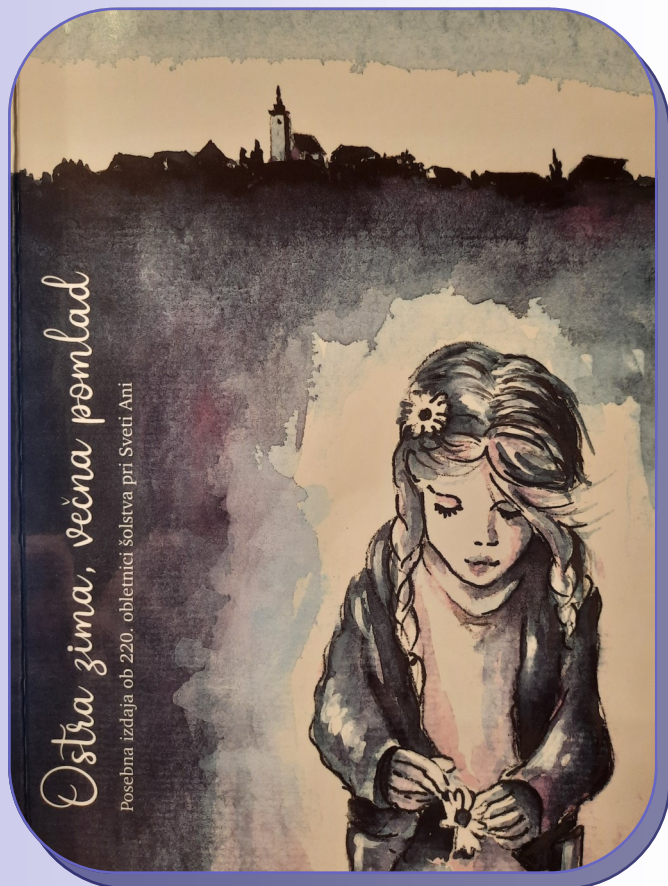

Nik, 6.r

V 220 LET ŠOLSTVA PRI SVETI ANI

Pesniška zbirka **Ostra zima, večna pomlad** je izšla ob 220-letnici šolstva pri Sveti Ani. Avtorici pesmi sta **Barbara Pristovnik**, učiteljica angleškega in slovenskega jezika, ki objavlja pod imenom **B. L. Pride**, ter zdaj že bivša učenka **Nives Ornik**. Nastanek knjige je nehote sprožila Nives, ki je v preteklem šolskem letu učiteljici v branje zaupala svoje literarno ustvarjanje.

Pesmi je zbrala, uredila in lektorirala učiteljica **Mateja Kramberger**. Naslovna ilustracija je delo učiteljice likovne umetnosti **Metke Beber**, ki je k ustvarjanju ob branju pesmi pritegnila še svoje učenke. V pesniški zbirki tako verze spremljajo ilustracije **Maruše Fluher**, **Maje Holer**, **Klare Kamenar**, **Eve Krajnc**, **Laure Krček**, **Teje Lorber**, **Vite Peček**, **Nike Ramšak**, **Ines Zadravec** in **Julije Zemljič**.

V dlani sva ujela
ljubezen sveta.

Pregnala sva
temne oblake z neba.

blpride

PESNIŠKA ZBIRKA OB 220. OBLETNICI ŠOLSTVA PRI SVETI ANI

Tako tiho se je zgodilo,
kot da se ne bi smelo.

Tako tiho, tiho se je prikradlo,
da sem se skoraj zbal.
Prišlo je, v kar nisem verjel
in kar sem od nekdaj iskal.

blpride

Plakat izdelali
učenci likovnega
snovanja

Projekt Večna pomlad na daljavo

Ob 220-letnici šole so učenci pod mentorstvom učiteljice Nataše Petek posneli uglasbeno pesem Večna pomlad.

Avtor: Maruša Fluher, 9. a

Včasih moraš samo verjeti –
vase in v svoj nasmeh.
Nihče ne more vsega imeti –
vsak se lahko kdaj izgubi na svojih poteh.
Vsak kdaj omahuje,
čeprav sploh ne ve, zakaj,
in marsikdo obupuje
in misli, da bi moral nazaj.
A ko končno začutiš, da je vse,
kar imaš, zaklad,
se v tvojem srcu zbudi
večna pomlad.

Avtor: Barbara Pristovnik

NETOPIR NA VULKANU PROJEKT ERASMUS+

Z letošnjim šolskim letom se izteka sodelovanje v mednarodnem projektu Netopir na vulkanu (Fledermaus auf dem Vulkan), v katerem je OŠ Sveta Ana z vrtcem in s podružnično šolo iz Lokavca sodelovala z OŠ Janka Padežnika Maribor, Vrtcem Studenci in z avstrijskimi partnerskimi ustanovami: vrtcem in ljudsko šolo iz Stradna ter z NMS Straden, ki je bila tudi nosilka projekta. Projekt se je začel s šolskim letom 2018/19 in bi predvidoma moral trajati dve šolski leti, vendar je vmes posegla pandemija koronavirusa in zaradi doslednega izvajanja ukrepov, povezanih z zaježitvijo okužb, je bilo neomejeno izvajanje projekta oteženo, zato se je izvedba zadanih aktivnosti spremenila, sam projekt pa podaljšal do konca avgusta 2021.

V šolskem letu 2018/19 so se naši učenci udeležili delavnic s kemijskimi poskusi in izdelavo netopirčkov v Stradnu, na podružnični šoli v Lokavcu smo za vse udeležence izvedli pustovanje na temo netopirjev, izbirali zmagovalce literarnega, likovnega in fotografskega natečaja, organizirali vulkansko-netopirske delavnice za učence, starše in zaposlene na šoli, ob koncu šolskega leta pa so se naši učenci udeležili še tridnevne projektne izmenjave v Tieschenu v Avstriji. Tam so spoznavali vulkanske kamnine, gozd, travniške rastline in vrste metuljev, izdelovali netopirnice, izvajali eksperimente in se udeležili kratkih pohodov.

V šolskem letu 2019/2020 smo prav tako izvedli natečaj, tokrat s poudarkom na stripih in poeziji, učenci so pri izbirnem predmetu izdelali in pobarvali netopirnice, otroci iz vrtca so obiskali lutkovno predstavo, preostale predvidene dejavnosti pa žal niso mogle biti izvedene zaradi nenadnega izbruha epidemije in zaprtja šol. Tako nam med drugim ni uspelo izvesti ekskurzije v Vulkanijo in organizirati zaključka projekta pri Sveti Ani oz. v Mariboru.

Izvedbo projekta smo podaljšali v šolsko leto 2020/2021, z namenom, da izvedemo vsaj nekatere zadane aktivnosti, vendar se je izvajanje zaradi šolanja na daljavo ponovno zavleklo. Še pred zaprtjem šol nam je uspelo ob prisotnosti ravnatelja in župana pritrditi izdelane netopirnice v okolici šole, učenci so v okviru tehniškega dneva na daljavo tudi izdelali kazalke z motivi netopirjev, nekaj učiteljic se je udeležilo izobraževanja na daljavo za izdelavo kamišibaja. V okviru tega nameravamo do konca šolskega leta izdelati in posneti kamišibaj na temo zmagovalnih zgodb z natečaja preteklega leta. Ob koncu šolskega leta pa nameravamo pripraviti tudi radijsko oddajo na temo projekta.

Mateja Kramberger

Postavitev netopirnic, oktober 2020

Pustni netopirčki v Lokavcu, marec 2019

(1.)

MALI NETOPIRČEK

Gašper Lasecky (2.)

Nekoč pred davnimi časi
je živel mali netopirček.

Nekega dne sta mu
umrla starša.

(3.)

Bil je žalosten.

Zdaj sem
čisto sam.

Videl je deklico in šel
do nje.

zdravo,
deklica.

(5.)

Ali se
hočeš
igrati
z mano?

Tako
mi je
dolgo
čas.

Domov te
bom vzela.

(7.)

Naredila
ti bom
netopirnico.

Hvala,
deklica.

(8.)

Vsak večer
je netopirček
prišel k njej.

KONEC

TIM DOBI - PRIJATELJA

MALI NETOPIRČEK TIM LETA NAOKROG.

PTIČKI IMATA TEŽAVI S ČRKO Č.

ČARA
LARA

ČOKOLADA
COKOLADA

ČOP
COP

ČIV
CIV

ČIRA
LIRA

KO JE SONCE VŠLO, JE TIM ODŠEL SPAT V ZAPUŠČENO HIŠO.

RAVNO TISTEGA DNE SE JE DRUŽINA KOVAČ VSELILA V HIŠO.

JURE IN SESTRICA NELI STA ŠLA NA POD STREŠJE.

NETOPIRČEK, BOŠ VAJIN PRIJATELJ?

Ema Žugman, 3. a

Utrinek s projektne izmenjave v Tieschenu, april 2019

Odhajamo 9. B

Ines Zdravec:
»Duga lajtunga check!«

Kaja Knedl:
»Nothing makes me more productive
than the last minute.«

Klara Kamenar:
"No, Klara, you can't date
anime characters."

David Simonič:
»Vsako malico upam, da bo sendvič.«

Tia Perko:
"Lačna sem."

Lea Dominko:
»Zmrzuje.«

Lana Koler:
"Kaj je danes za malco?"

Anika Kranclbinder:
»Tudi brez vseh delovnih zvezkov lahko narediš razred.«

Nika Ramšak:
"Konj me bolj razume kot sošolci"

Laura Krčec:
»All about dance.«

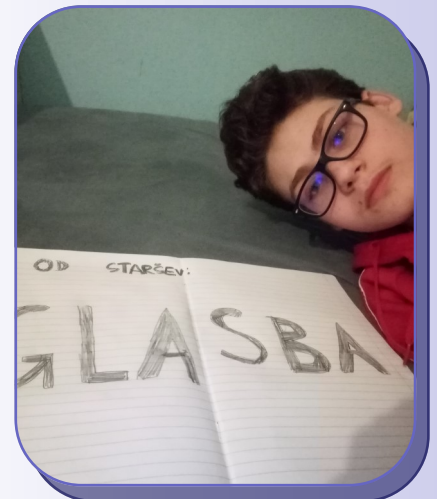
David Breznik:
»Brzina je moja vrlina.«

Arabela Lovrenčič:
»Vsako leto sem bolj modra.«

Dominik Oprešnik:
»Frizura s stilom.«

Jakob Šijanec:
»Glasba mi je bila položena kar v posteljo.«

Gašper Kolarič: »"Hackerman" Gašper«

Timi Oprešnik:
»S.P. Oprešnik, vse razstavimo in popravimo.«

To smo mi! Ene izmed največjih ~~budal~~ Svete Ane.

legend

Ta lepi, ta pametni, ta boljši ... vzor no. 1.

En razred, šestnajst učencev, šestnajst super zvezd.

Razredni norčki, žive rešitve, mehaniki, "super" pevci, glasbeniki in športniki ... v glavnem, v našem razredu se najde vse možno. Se zavedate, da se prav mi, prav naša generacija zdaj poslavlja od vas?! Si predstavljate, kako bo šola pusta brez nas?! In učitelji žalostni? Pa vseeno vemo, da se boste znašli, saj ste se seveda zgledovali in se še vedno zgledujete po nas.

S težkim srcem vas zapuščamo, vemo pa, da nas boste pogrešali in da se nas boste vedno spominjali – ja, mi smo bili tisti poredni, a hkrati pametni ajeki :) Tudi mi bomo pogrešali vas, vse sproščene ure naših učiteljev in učiteljic, vedno prijazne kuharice, ki so skrbele, da nikoli nismo bili lačni, zabavnega hišnika in ustrezljivega ravnatelja.

Osmi! Vi pa se zavedajte vseh svojih dolžnosti, ki smo vam jih prepustili. Prevzemite vlogo odličnega vzora, ki smo jo mi dobili lansko leto in jo ponosno opravljali skozi letošnje. Vsem mlajšim generacijam pa želimo uspešno in prijetno nadaljnje šolanje (bodite "pridni"!).

Vemo, da boste zmogli, in verjamemo v vas!

vaš 9. a

GENERACIJA 2012/2021

8. a

Smo 8. a. Zagotovo nas vsi poznate, saj smo najhujši in najbolj raztresen razred na šoli. NAJHUJŠI v vseh pomenih! Hkrati pa smo super učenci in prijatelji, ki skupaj držimo v vseh težavah.

Ne glede na vse težave in preglavice, ki ji povzročamo, upamo in smo prepričani, da bomo kmalu definitivno najbolje do zdaj zasedali prestol šole v 9. razredu.

Dragi devetošolci!

Radi bi se vam zahvalili, saj ste nam ZELO dober vzor in vam ni treba skrbeti, saj vam obljubljam, da bomo vaše mesto nadomestili najbolje, kar se da.

Od vas smo se naučili samih »dobrih« stvari in jih bomo prenesli na naslednji rod!

Kako vidimo sebe

Nejc: »Smo pametni in kreativni. Smo zadnja dobra generacija. Takšnih ne delajo več.«

Lucija: »Smo posebni (v dobrem pomenu).«

Mišel: »Smo gibčni.«

Rok: »Ostal sem brez besed.«

Julija: »Smo unikatni.«

Maja: »Smo različni, združeni v enem razredu.«

Učiteljica Ana in učiteljica Božena: »Ste najini.«

Foto: A. Šnofl

1. a se predstavi

*CIN CIN, CIN CIN, V ŠOLO HITIM,
TAM MNOGO SE LEPIH STVARI NAUČIM.
CIN CIN, CIN CIN, DA NE ZAMUDIM,
POMAGA MI ZVONČEK, KI POJE: »CIN CIN!«*

Letošnje šolsko leto je za vse nas zagotovo nekaj zelo posebnega. Ne le da smo se poslovili od vrtca, prvič smo pogumno zakorakali skozi šolska vrata in postali čisto pravi šolarji. Dobili smo nove prijatelje in kar dve učiteljici. Komaj smo se dobro spoznali in privadili na šolsko delo, že so naše učilnice postale naše otroške sobe, dnevne sobe in drugi kottički, kjer smo lahko preko računalnikov izvajali pouk na daljavo. Naše mame in očetje so naenkrat postali naši učitelji in učiteljice. Sprva nam je bilo vsem skupaj precej težko, a ker smo pogumni, vztrajni in vedoželjni, smo pridno opravljali vse naloge, ki nam jih je posredovala naša učiteljica. Večkrat smo se videli tudi preko ZOOM-a, kar je bilo še posebej zabavno. Koliko zanimivih stvari smo si imeli povedati! Kljub temu, da je naše delo potekalo drugače, smo se naučili zelo veliko. Ob vrnitvi nazaj v šolske klopi smo se vsi strinjali, da smo našim staršem zelo hvaležni, da so nam ves čas stali ob strani in bili naši učitelji, a je biti v šoli vseeno bolj zabavno.

Ker smo zelo vedoželjni in polni energije, radi počnemo različne stvari in se seveda tudi učimo. Včasih tudi na drugačne načine - kar je drugače, nam je še posebej všeč. Veselimo se vsakega dneva, ki ga preživimo skupaj, in ga poskušamo izkoristiti (čeprav smo še mini) kar se da maks!

Učenci 1. a razreda z učiteljicama Matejo Kop in Kajo Bencak

Foto: M. Kop

1. b se predstavi

Pri pouku slovenščine smo prebrali **pravljico Peter Klepec**. Ker nam je bila pravljica zelo všeč, smo se o njej veliko pogovarjali, med drugim tudi o tem, kako bi bilo, če bi bili Peter Klepec. **UČENCI SO SI ZAŽELELI:**

Ana: »Bila bi na plaži!«

Kaja: »Da bi moja muca, ki je pobegnila, prišla nazaj.«

Neža: »Imela bi konja, ki bi mu dala ime Zvezda.«

Lan: » Bil bi Superman!«

Špela: »Da bi dobila novo barbiko.«

Evelin: »Bila bi že velika punca.«

Klara:
»Imela bi različne vrste moči!«

Celestina: »Rada bi poznala vse črke.«

Alja: »Imela bi pravega konjička z imenom Lučka.«

Nejc: »Da bi se lahko boril z zmajem.«

Eneja: »Imela bi kučka.«

Timotej: »Da bi lahko letel.«

Lejla: »Da ne bi bilo več virusa.«

Jan: »Da bi poletje trajalo bolj dolgo.«

Tim: »Imel bi vodno moč.«

Jurij: »Imel bi ognjeno moč.«

LUTKOVNA PREDSTAVA: RDEČA KAPICA

Med šolanjem na daljavo so učenci 1. razreda iz Lokavca dobili lutkovno dramsko nalogo - vsak je moral izdelati svojo lutko za pravljico Rdeča kapica ter se naučiti besedilo za svojo vlogo. Svoje igralske spretnosti smo pridno utrjevali in nadgrajevali preko Zoom-a. Ko smo se konec januarja vrnili v šolske klopi, so učenci pri interesni dejavnosti likovne delavnice (vodi jo učiteljica Natalija Veingerl) izdelali tudi sceno, in sicer so narisali, pobarvali in izrezali drevesa, hišo Rdeče kapice, babičino hišo, cvetlice, studenec ter vse skupaj prilepili na ustrezna mesta na večjem papirju. Tako, pripravljeni smo bili za pravo lutkovno predstavo. Lutke in sceno si lahko ogledate na spodnjih fotografijah. Predstavo smo želeli zaigrati in posneti za materinski dan in ponosni smo, ker nam je uspelo!

Učenci 1. c z učiteljico Polono Kastelic

FOTO: Polona Kastelic

Knjigolovci, zeliščarji in fotografi iz 7. razreda

V sredo, 31. 3. 2021, je na naši šoli potekal kulturni dan. Najprej smo se v razredu pogovarjali o knjigah, o njihovem nastanku in pomenu za izobraževanje. Nato smo si na ploščadi pred telovadnico ogledali kratek strip, kako nastanejo knjige. Ko smo se vrnili v razred, smo prebrali slikanico avtorja Žige X Gombača. Ob njej smo se pogovarili o naših strahovih in s pomočjo risanja stripa iskali načine, kako se jih lahko znebimo. Sledilo je videosrečanje s pisateljem Žigo X. Gombačem. Na koncu pa smo izvedli še knjigolov, v okviru katerega je vsak dobil knjigo, ki jo je moral doma prebrati in jo pokomentirati.

V četrtek, 22. 4. 2021, smo izvedli naravoslovni dan. Najprej smo v razredu skupaj z razredničarkama, Ireno Rola Bek in Matejo Kramberger, poiskali nekaj podatkov o znanih zeliščih. Izpisali smo jih in oblikovali knjižico zelišč, ki nam bo služila kot orientacija pri spoznavanju zdravilnih učinkov rastlin na naših vrtovih. Nato smo se odpravili na kratek pohod v okolico šole. Ko smo prišli v gozd, smo se nadihali svežega zraka in posneli nekaj prizorov za kratek film, nato pa se odpravili nazaj v šolo. Med potjo smo tudi pobirali smeti. Po vrnitvi v šolo nas je čakala še ena delavnica, in sicer smo učiteljici Ireni pomagali pri izdelavi smerokazov.

V petek, 23. 4. 2021, pa smo imeli še športni dan. Najprej smo s celotnim razredom odšli v telovadnico, kjer je potekalo testiranje za športni karton. Nato smo se odpravili na pohod, na katerem pa smo z velikim navdušenjem uporabili tudi svoje mobilne telefone, kajti v fotografski objektiv smo skušali čim bolj izvirno zajeti lepote kraja, v katerem živimo. Ob fotografiranju smo se zelo zabavali in pokazali precej kreativnosti in izvirnosti, o čemer pričajo nastale fotografije. Po vrnitvi s pohoda smo se za kratek čas pomudili še pri nogometu na šolskem igrišču, nato pa se počasi odpravili proti domu in počitnicam naproti.

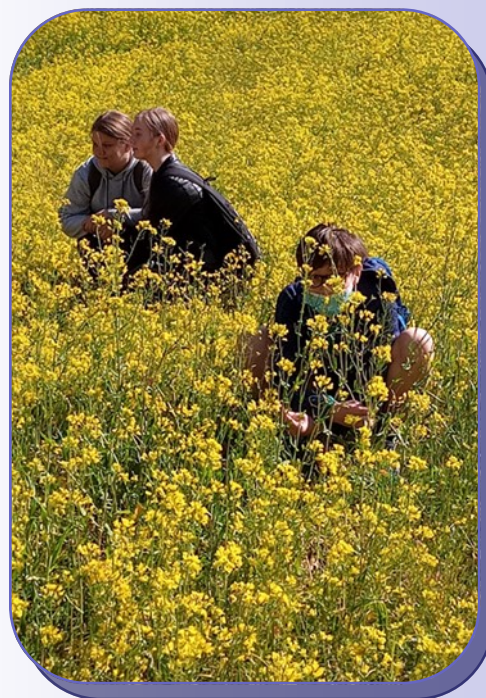
Larisa Rola, Alina Kokol, 7. a

Poziranje na
naravoslovnem dnevu

Na lovu za knjigami

Utrinki z našega fotografiranja

Foto: Mateja Kramberger

Grafonževa kmetija

2. a - tehniški dan

Foto: Anja Unger

V četrtek smo se odpravili na Urbaničovo kmetijo. Do tja smo šli peš. Martina nam je pokazala notranjost hiše. Povedala nam je tudi zelo veliko o starih stvareh. Najbolj zanimiva mi je bila posoda za kruh, v kateri so se v starih časih otroci tudi sankali. Moja babica mi je povedala, da so tej posodi rekli hičke. Martina nam je pokazala tudi živali v hlevu. Na dvorišču smo fantje igrali nogomet. Nato smo se odpravili nazaj v šolo. V šoli nam je učiteljica Anja povedala da smo prehodili 4,1km.

Tim

TEHNIŠKI DAN - OBISK GRAFONŽEVE DOMAČIJE

Učenci 2. a razreda smo imeli tehniški dan. Odpravili smo se na Grafonževo domačijo na Zgornji Ščavnici. Zjutraj smo se zbrali v šoli. Učiteljica Martina nam je na zemljevidu pokazala, kam se bomo odpravili. Učiteljica Anja nam je povedala, kako se moramo obnašati na cesti, da bo naša pot varna. Nato smo imeli malico in se po njej odpravili na pot. Na poti sem opazovala ptice, rastline in vozila. Pot je bila kor dolga, a ni bila naporena. Ko smo prispeli, smo si

Foto: Anja Unger

Foto: Anja Unger

Foto: Anja Unger

najprej ogledali notranjost stare hiše. Bilo mi je zelo všeč. Najbolj všeč mi je bil glavni prostor. Nato smo imeli malico. Kasneje smo si ogledali čebelnjak, se igrali in božali krave. Reševali smo učne liste. Nato smo se odpravili nazaj proti šoli. Pot je bila sedaj bolj naporena, saj smo hodili ves čas v breg. Na tehničnem dnevu mi je bilo zelo všeč, saj sem videla veliko zanimivih starih stvari.

LIVA KOP 2.A

Mi gremo pa na morje, se plavat naučit ...

V tednu otroka, torej od 5. do 9. oktobra smo se učenci 4. razreda odpravili v šolo v naravi v ČŠOD Burja. Tam smo preživeli teden, ki je bil poln dogodivščin in nepozabnih trenutkov.

1. DAN

Po dolgi vožnji z avtobusom smo iz Svete Ane prispeli v dom Burja, kjer nas je pričakalo prijazno osebje. Razdelili so nas po sobah in nam predstavili program ter pravila, ki veljajo v domu. Sledilo je kosilo in malo počitka. Po počitku smo se odpravili na bazen. Tam so učitelji preverili naše znanje plavanja. Po plavanju smo si ogledali zbirko kamnitih skulptur Formo vivo. Po ogledu smo imeli večerjo, po večerji pa športne igre. Nato so sledile priprave na spanje, poslušanje pravljic in zaslužen počitek.

2. DAN

Zjutraj nas je zbudilo toplo sonce in žvrgolenje ptic. Vsi smo se dobro naspali in že komaj čakali na dejavnosti tega dne. Po zajtrku smo se odpravili na bazen, kjer smo se po skupinah učili pravih tehnik plavanja. Po plavanju smo si z bližnje vzpetine ogledali soline. Razgled je bil prečudovit. V domu nas je že čakalo slastno kosilo, po njem smo pisali razglednice. Po popoldanskem plavanju smo se prvič spustili do morja in v njem iskali morske živali in rastline. Po napornem dnevu nam je večerja zelo teknila in krožniki so bili hitro prazni. Po večerji smo imeli nekaj prostega časa za skupne družabne igre. Učiteljice so nam prebrale pravljico in nam zaželele sladke sanje. Tam nam je bilo res lepo in domotožja nismo imeli.

4. DAN

Po popoldanskem plavanju je sledil sprehod do Lucije. Na poti nazaj smo si ogledali še portoroško marino, kjer smo občudovali jahte in jadrnice. Ta dan smo si pripravili tudi družaben večer in vsi skupaj zaplesali ob glasbi.

3. DAN

Tudi danes smo se zbudili v sončno jutro. Kot vsak dan, smo tudi tokrat nestrpno čakali na dopoldansko plavanje. Ta dan nam bo zagotovo ostal v spominu, saj smo se, poleg vsakodnevnih dejavnosti, z ladjo Solinarko odpeljali v mesto Piran. Tam smo obiskali akvarij, šli na sladoled in imeli kratek ogled glavnih znamenitosti mesta. Po kosilu je sledilo popoldansko plavanje. Po večerji smo se sprehodili do obale, kjer smo si okrepili mišice na fitnes napravah na prostem. Navdušeni, a že rahlo utrujeni smo se odpravili nazaj v dom, se uredili za spanje in prijetno utrujeni zaspali. Vsi smo ostali zdravi, pridno in zdravo smo jedli, spali, skratka, nič nam manjkalo.

5. DAN

Naš zadnji dan je minil v pričakovanju odhoda domov, a smo se kljub temu veselili še zadnjih dejavnosti tega dne. Po zajtrku smo se odpravili na bazen, kjer so preverili naše znanje plavanja in, verjeli ali ne, sami smo bili presenečeni nad tem, kako veliko smo se naučili. Pred kosilom smo se odpravili do vrta kaktusov. Tam nam je prijazna gospa Magda povedala vse, kar moramo vedeti o zgodovini, vrstah in vzgoji kaktusov. Pogled na kaktuse različnih oblik in velikosti nas je očaral. Nekateri smo si jih tudi kupili in si jih odnesli domov. Po kosilu nam je osebje doma pripravilo prijeten zaključek in nam podelilo priznanja za prizadevno delo in prijazen nasmeh. Po nas se je pripeljal voznik avtobusa in odpravili smo se na pot. Dokaj hitro nas je premagala utrujenost in večina nas je na avtobusu zaspala. Pot domov je hitro minila in vsi smo bili že v pričakovanju objema naših staršev. Preživeli smo lep teden z našimi učiteljicami, ki ga zagotovo še hitro ne bomo pozabili.

Lina & Mateja Kop

Učenci 3. c iz Lokavca so opisali nekaj pripomočkov, ki jih uporabljajo za šolsko delo. Si (glede na natančnost opisov) predstavljate šolske torbe, peresnico in lepilo?

OPIS PREDMETA
MOJA PERESNICA

Moja peresnica je pravokotne oblike. Je modre, rdeče, črne in oranžne barve. Narejena je iz gume in iz plastike. Uporabljam jo za šolo. V njej imam svinčnike, barvice, flomastre, penkalo, radirko, šilček in ravnilo. Shranjujem jo na mizi, v torbi in na polici.

Matic Pšajd, 3. c

OPIS PREDMETA
MOJA TORBA

Moja torba je jajčaste oblike. Je modre in črne barve. Ima 2 velika predala in 3 majhne. Ima ročaj in 2 naramnici. Je iz blaga, iz kovine in iz plastike. Potrebujem jo za prenašanje šolskih potrebščin. Stara je 3 leta.

Sven Šmit, 3. c

OPIS PREDMETA
MOJE LEPILO

Moje lepilo je valjaste oblike. Je lepljivo in lahko. Je belo rumene barve. Na lepilu je narisana Super Mario. Uporabljam ga za lepiljenje. Sestavni deli so iz plastike. Shranjujem ga na polici.

Jan Vračko, 3. c

OPIS PREDMETA
ŠOLSKA TORBA

V učilnici imam torbo. Torba je jajčasta in je črno zelene barve. Uporabljam jo za prenašanje šolskih potrebščin. Ima 12 predalov in dva odsevnika. Narejena je iz blaga in kovine. Stara je 1 leto.

Benjamin Černi, 3. c

OPIS PREDMETA
MOJA TORBA

Moja torba je ovalne oblike. Je rdeče in sive barve. Ima pet različnih predalov. Narejena je iz blaga, ki premoči. V njej nosim šolske potrebščine. Shranjujem jo v omari. Ko jo napolnim, je zelo težka. Stara je 5 let.

Corrina Brus 3. c

OPIS OSEBE

Lepo pozdravljeni.

Moje ime je Gašper in danes vam bom predstavil čudovito osebo, ta oseba je moja mami. Ime ji je Renata in piše se Lasecky. Njeni lasje so črne barve in ji segajo do ramen. Ima okrogel obraz, rjave oči, dolge trepalnice in je srednje postave. V prostem času najraje obleče športna oblačila, ko gre na kakšno zabavo, pa se obleče v elegantno. Po poklicu je medicinska sestra, zaposlena je v otroški ambulanti. V prostem času ima dva hobija. Prvi je gasilstvo, tam je tudi mentorica mladine. Najraje pa ima delo na vrtu.

Moja mami ima zelo natrpan urnik, zato vam ga bom predstavil v samo nekaj stavkih. Ko vstane, si najprej pripravi kavo, nato sledi zdrav zajtrk, po zajtrku sledi njeno vsakodnevno opravilo, in to je umivanje zob. Potem se ob 6.30 odpravi v službo. V službi se ukvarja z bolnimi otroki, to delo opravlja 8 ur. Ko pride iz službe, najprej pripravi kosilo, po kosilu gre na sprehod, kjer si naredi plan dela za naprej. To delo je vsak dan različno. Na koncu dneva ji ostane čas za družino, skupaj igramo družabne igre, rešujemo križanke ali pa si pogledamo kakšen film.

Gašper Lasecky, 3. a

Ti žoga poskočna!

Nekoč je bila ena žoga. A to ni bila navadna žoga, to je bila najbolj poskočna žoga na svetu. Bila je tako poskočna, da se je odbijala do oblakov. »Ne se tako odbijati,« so ji pravili. »Saj te bo vse bolelo,« so ji prigovarjali. »Saj saj, ampak jaz se ne morem nehati odbijati,« jim je vedno odgovorila.

Nekega dne je na igrišče prišel eden najboljših nogometašev na svetu in rekel, da mu naj prinesejo najboljšo in najposkočnejšo žogo. In to se je tudi zgodilo. Nogometaš je žogo brcal in brcal v gol, dokler ni bil zelo utrujen. Naslednji dan, ko je nogometaš že odšel, je žoga prišla na trg. Videli so, da komaj hodi. Vprašali so jo, kaj ji je. »Nogometaš me je preveč brcal, ker sem mu jaz tako rekla,« jim je odgovorila in zastokala. Potem je tri dni in tri noči sključena ležala na urgenci. Vsak dan je na obisku imela kakšnega otroka v spremstvu mame, očeta ali pa kar obeh. Ko ni imela več bolečin je najprej odšla na igrišče. Otroci so jo brcali, dokler se niso utrudili, ampak ne preveč, saj bi žogo lahko spet vse bolelo.

Zdaj pa lahko noč pa eno žogo na pomoč, zavij se, pokrij se in spi.

Izak Lorenčič, 4. c

INTERVJU S COPRNICO ZOFKO

Z. je Zala Zemljič, C. Z. je Coprnica Zofka

Z.: Katera je vaša najljubša barva?

C. Z.: Odtенок smrdljive rumene barve.

Z.: Koliko ste stari?

C. Z.: Samo malo, da razmislim, ker nikoli ne vem, sem stara 60 ali 100 let... Aha, že vem, stara sem 133 let.

Z.: Zakaj vedno kričite na metlo?

C. Z.: Ker je še bolj poredna kot moja mrtva žaba. Mislim, mrtva žaba je bolj pridna kot metla. Vem, da se sliši noro.

Z.: Katera je vaša najljubša hrana?

C. Z.: Rada imam volčje jagode.

Z.: Zakaj se imenujejo volčje jagode?

C. Z.: Ker jih je nekoč pokakal volk.

Z.: Pozabila sem vas vprašati - zakaj, ste zeleni v obraz?

C. Z.: Zato, ker sem, ko sem bila majhna, pojedla preveč mačjih kakcev.

Z.: A se sploh umivate?

C. Z.: Ne. Pravijo, če se ne umivaš, dolgo živiš.

Z.: Kdaj ste nazadnje obdelovali vrt?

C. Z.: Pred sto leti.

Z.: Kje ste dobili mrtvo žabo?

C. Z.: V Mercatorju. Tam jih imajo veliko.

Z.: Kaj pa čarovnice rade pijete?

C. Z.: Jaz najraje kakav s pralnim praškom.

Z.: Coprnica Zofka, hvala, da ste si vzeli čas in odgovorili na moja vprašanja. Želim vam še polno dogodivščin.

Avtorica: Zala Zemljič, 5. a

RECEPT ZA NAPOJ – KAKO POSTANEŠ MERCI ČOKOLADA

PREIZKUŠENO

SESTAVINE:

- Čokolino,
- zajčji bobki,
- wc-čistilo,
- 3 mrtve žabe,
- 56 gnilih jajc,
- Oreo čokolada,
- rog srnjaka,
- tablete, ki jim je potekel rok uporabe.

PRIPRAVA:

Zmešaš Čokolino, zajčje bobke in wc-čistilo. Prekuhaš, dodaš še 3 mrtve žabe in 56 gnilih jajc. Oreo čokolado stopiš ter dodaš rog srnjaka. Nato primešaš tablete, ki jim je potekel rok uporabe. Vse skupaj mešaj 30 minut. Napoj je končan, hitro ga pogoltneš in postaneš Merci čokolada.

Avtor: Svit Kos, 5. a

ZOFKIN URNIK

RAZRED: 96. Y

URA	PON	TOR	SRE	ČET	PET
1.	NAP	NMAT	KPM	KUB	KPS
2.	GRD	NAP	ČAR	NMAT	NAP
3.	KPS	KUB	KPS	LPS	KPM
4.	KUB	ČAR	NMAT	ŽVČ	POL

LEDENDA:

ŽVČ – ŽVEČENJE ČIGUMIJA

NMAT – NOVA MATEMATIKA (3 + 2 = 6, KO JE 2 DOVOLJ VELIKA)

POL – KAKO POMETATI LISTJE S TOALETNIM PAPIRJEM

NAP – NAPOJI

ČAR – ČARANJE

KPS – KAKO PRIJATELJA SPREMENITI V SRAKO

KPM – KAKO POBRITI METLO

KUB – KAKO ULOVITI BRANETA

LPS – VPRAŠANJA – LAHKO POJEŠ 56 SRŠENOV?

GRD – GRDE BESEDE (PRIPOROČENA KNJIGA SLOVAR KLETVIC)

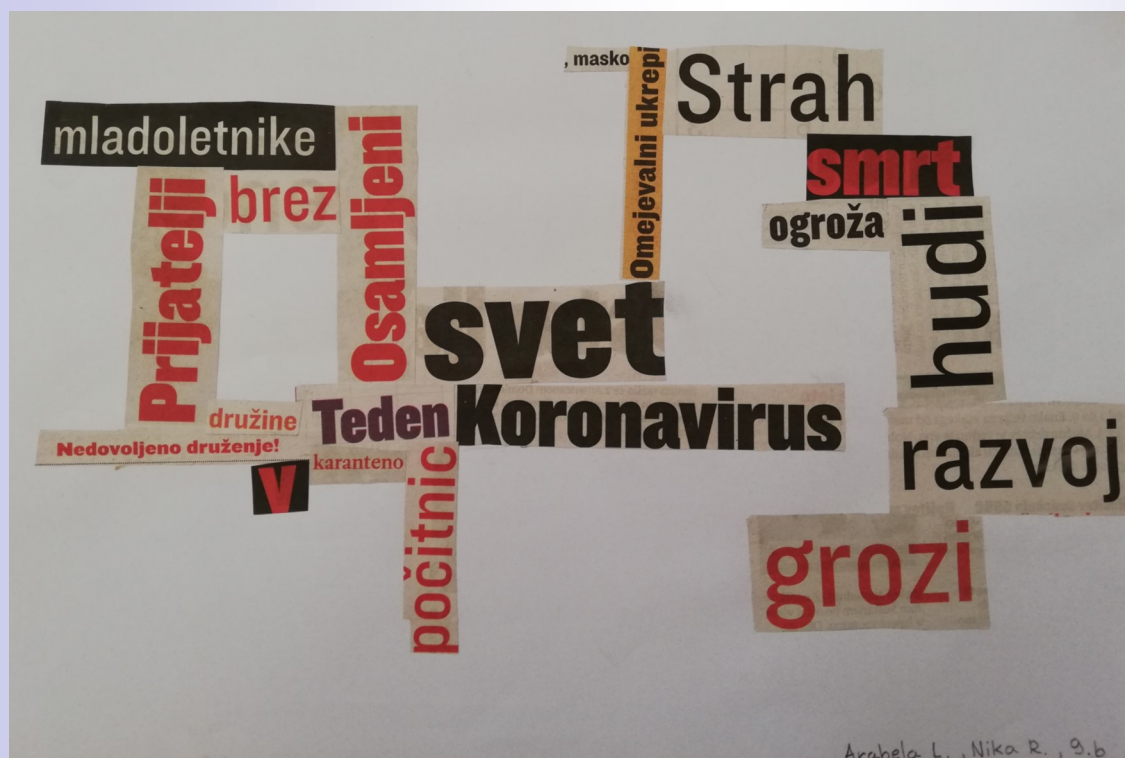
Avtor: Svit Kos, 5. a

Zofka s svojimi starši,
Brin Peček, 5. a

Odrasla Zofka z družino,
David Belec, 5. a

Kons:

Arabela Lorenčič,
Nika Ramšak, 9. b

Moja muca Pikica

Lansko leto sem končno dobila muco. Ime sem ji dala Pikica. Je črno bele barve. Ima puhasto dlako in se zelo rada carta. Ima črni smrček, zelene oči, črna ušesa in črn rep. Na vsaki tački ima bele lise.

MELANIE BRUHER 3.A

ZJUTRAJ

Judita zjutraj vstane ob 6:00 uri, a mama spijeta kavo, ter poje košček kruha ali rogličke. Nato odhiti v službo, kjer začne delati ob 7:30.

DOPOLDAN

Judita dela v cvetličarni ko nima strank, zaliva rože, pripravlja razna darila in pospravlja.

DELOVNI DAN JUDITE

POPOLDAN

Njen delovni dan traja do 15:00. Ko se vrne domov pose kosilo in pomaga na kmetiji.

ZVEČER

Ko ima čas gre s prijateljicami na kavo ali sladolek. Velikokrat me obišče in včasih tudi prespi pri meni. Takrat je najlepše, saj poslušam glasbo dolgo v noč in se smejima.

Kako je Krjavelj učil mačko voziti

Bil je lep dan, skoraj enak vsakemu pomladnemu dnevu. Sonce je sijalo, ptički so peli, nekateri so se vračali domov po dolgi noči pri krčmarju.

Krjavlja je ob devetih zjutraj prebudila njegova mačka. Kot vsakič se je oblekel v napol raztrgana oblačila in odšel do krčmarja, da bi ga pozdravil in si vzel kaj za piti. Ko je prišel do krčme, je sedem kmetov, ki so ga imeli za norca, takoj odšlo. Krčmar je rekel: »Ne zmeni se zanje. Jaz sem delal vso noč in se grem malo spočit, kar postrezi si.« Krjavelj prikima in se zadovoljno nasmeji. Spil je nekaj kozarcev vina in zaigral nekaj partij kart z lokalnim pekom.

Čas je hitro mineval, bilo je ob petih in krčma se je že polnila. Ura je odbila pol šest in krčma je bila polna otrok in kmetov, ki so želeli slišati Krjavljeve zgodbe. Krčmar je začel: »Kaj? Od kdaj pa znajo mačke voziti?« In glej, kot da bi bil Krjavelj spet v svojih mladih letih, je začel: »Ja, to pa je res. Jaz sem mačko naučil voziti. Mačka ni imela repa in ne uhlja pa še škilava je bila.« Takoj ko je začel, se je slišalo samo še momljanje nejevernih poslušalcev in vzdihovanje »Aaaaa« in »Uuuuu« in »Eeeee«. Ampak vsi so uživali v poslušanju zgodbe. Nekaterim so bile Krjavljeve zgodbe zanimive, drugim pa so samo krajšale čas v krčmi.

Krjavelj je popil požirek vode, kar je bilo zanj nenavadno. Gostje so bili presenečeni, vendar so menili, da je pač že tako vinjen, da ne loči med svojim in Matevžkovim kozarcem. Na dušek je spil iz kozarca ter rekel: »To pa je neka druga vrsta vina.« Vstal je in začel peti napitnico. Francelj reče: »Kaj pa zgodba?« Krjavelj odgovori: »Aja. Katera že? Tista o mački ali tatovih?« Vsi v krčmi zavpijejo: »O mački!!« Krjavelj se usede in strezni ter začne pripovedovati: »No, bil je lep dan. Sekal sem drva in pride mimo mačka, ki veselo mahlja z repom ...« Francelj reče: »Mislil sem, da mačka ni imela repa.« Krjavelj odgovori: »Mačka je imela rep, ampak zelo kratkega, nekateri so jo klicali brezrepa mačka.« Gostje v krčmi so zavijali z očmi in poslušali dalje. »No, kaj je zdaj?« je vprašal Krjavelj. Nekdo iz publike je rekel: »Nič, le tvoje zgodbe imajo več lukenj kot tvoja oblačila.«

Krjavelj se ni zmenil zanje in je nadaljeval: »No, kje sem ostal? Aja, bil je lep dan in sekal sem drva, naenkrat močno zamahnem in si izpahnem roko. In še isti dan sem moral nujno peljati moko k vaškemu peku. Nisem imel izbire, moral sem mačko naučiti voziti voz. Privezal sem jo, da se ni mogla prav premikati, vpregel sem tudi krave in pognal. Udaril sem ob voz z desno nogo in mačka je skočila na levo stran ter tako usmerila krave desno. Težava je bila, da nisem več tako mlad, da bi to prav dolgo počel. Ne pozabite, da pa je bila mačka tudi malo gluha.« Nekdo iz ozadja ga vpraša: »Kako veš, da je bila gluha? Kaj nisi rekel, da ji je manjkalo uhelj?« »To ni pomembno,« je resno odgovoril.

Nadaljeval je: »Kot sem rekel, nisem več mlad. Bil sem zelo utrujen in sem zaspal. Ko sem se zbudil, sem videl mlin. Ko sva se ustavila, je krava stopila na žebelj ter močno zamukala. To je prestrašilo mačko, ki se je odvezala in skočila ter med skokom padla v reko. Tok reke je bil močan, a ko se je le rešila, je nanjo padla vreča moke, ki je sicer letela mimo, a se škilava mačka tega ni zavedala ter se je umaknila ravno tja, kamor je padla vreča.«

Nekateri poslušalci so bili ogorčeni, drugi pa nejeverni. Sledila je dolga tišina. Prekinil jo je trgovec iz Sredozemlja, ki je rekel: »Kakšna zgodba! Takšne pa še nikjer nisem slišal.« Krjavlju je dal krajcarje in mu plačal hrano in pijačo, na poti iz krčme pa mu je rekel: »Ampak še vedno ji ne verjamem.« Krjavelj se je od njega zunaj poslovil in se ni vrnil v krčmo, kajti preostali denar je sklenil porabiti za tobak.

Jan Lebar, 6. b

Boris A. Novak (besedilo priredil
Timi Oprešnik)
OTROKOVA HIMNA

Ko poslanci vandrajo okrog,
otroci rajši dremamo doma.

Ko gradbenikom brizga blato do neba,
otroci rajši dremamo doma.

Ko planinci gredo na vrh gora,
otroci rajši dremamo doma.

In ko Ronaldo brca žogo
in se znoji na dolgo progo,

ko Gojc igra gosposko vlogo,
brezskrbno zleknjen na preprogo.

Naj študenti pridejo do cilja –
otrok noče iz domačega okrilja.

Naj kruti ljudje osvojijo zmago –
otrok sovraži vojno, hrup in vlago.

Naj planinec osvoji sam vrh neba –
otroci rajši dremamo doma.

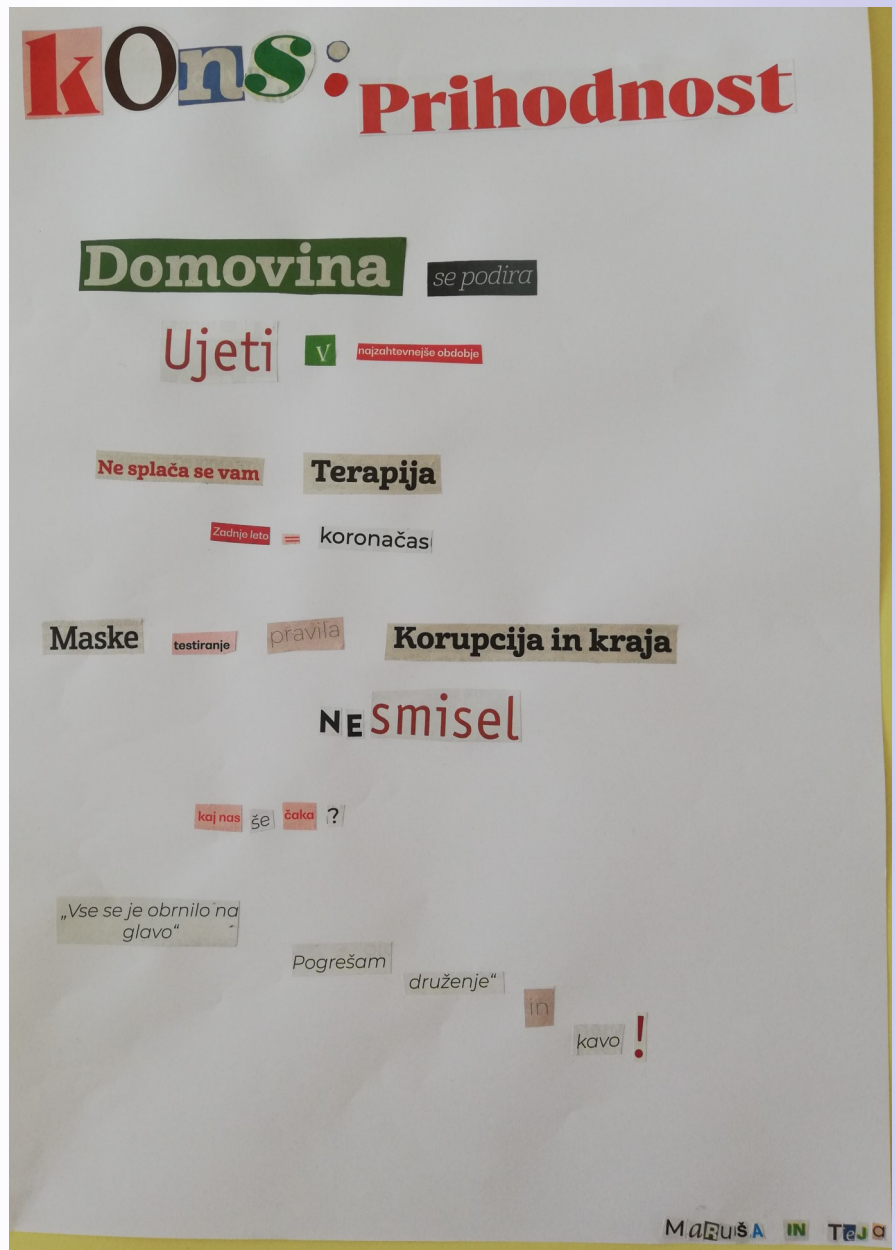
Ronaldo naj ima kolajno iz zlata –
otroci rajši dremamo doma.

Otroci rajši dremamo doma.

MOJ OČE

Mojemu očetu je ime Boris, piše se Černi. Po poklicu je voznik. Star je 43 let, visok je 175 cm. Obraz ima okrogel, lase ima sive, oči pa ima modre. Ima svetle obrvi in srednje širok nos. Pri mojem očetu mi je najbolj všeč, da ima čas zame. Atija imam zelo rada.

Sara Černi, 5. c

Kons: Maruša Fluher in Teja Lorber, 9. a

Penica

Ko jih zagledaš, si jih želiš.
Ko si jih kupiš od sreče zažariš.
Ko jih odpiraš, takoj se stopiš.
Ko vanjo ugrizneš, v nebo poletiš.
Penica, penica, penica, tako zelo dišiš.
Penica, penica, tako te rad imam,
da bi sladkal se celi dan.

Neža Zorec, 3. a

IZGUBLJENA PUNČKA

Nekoč je živela punčka, ki ji je bilo ime Maja. Zelo rada se je igrala v travi. Nekega dne je med igro v travi zagledala metuljčka. Zapodila se je za njim. Tekla je tako daleč, da se je izgubila. Starši so jo iskali in iskali, ampak je niso našli. Maja je bila zelo žalostna, ker jo je bilo strah in je pogrešala starše. Jokala je na ves glas, a je starši kljub temu niso našli.

Nekega sončnega dne je bila Maja zelo utrujena od iskanja poti domov. Zagledala je srnico. Ta jo je vprašala: »Zakaj jokaš, deklica?« Maja je odgovorila: »Jokam zato, ker sem se izgubila v travi in zelo pogrešam svoje starše.«

»Maja, zdi se mi, da živiš v rdečk hiški z belo obrobo,« je nadaljevala srnica. »Ja!« je vsa vesela vzkliknila Maja. Srnica je Maji povedala, da pozna pot do tja in da se bosta takoj zjutraj odpravili proti njenemu domu.

Maja se je prebudila v čudovito jutro. Ptičke so pele in sonce je sijalo na gozdno jaso. Maja je zbudila srnico in odšli sta na pot. Dolgo časa sta hodili. Prehodili sta devet gora, sedem voda in gozd. Iz roba gozda sta že na daleč videli rdečo hiško z belo obrobo. Maja je do hiške tekla na vso moč. Ko je zagledala starše, jih je močno objela.

Če si je Maja zaželela iti na sprehod, so jo od tedaj na sprehodu vedno spremljali starši. Srnica pa jih je veselo gledala.

CESARJEV DAN

Živela je morilska volkulja po imenu Krut. Vodila je trimilijonski trop volkov. En volk je imel moč petdesetih navadnih volkov, Krut pa moč tisočih navadnih volkov. Volkovi so takrat bili najstrašnejša bitja. V tem času je živel tudi dobrosrčni Cesarj ki je imel oblast nad celim svetom. Imel je prijazne, modre oči, ovalen obraz in veličastno krono. Živel je dobro in brezskrbno. Niti slučajno ni slutil, kaj se mu obeta. Volkovi so že imeli načrt. Ubili bodo cesarja in tako bo Krut prevzela njegovo oblast. Napad se je z vsakim dnevom, z vsako uro, z vsako minuto, z vsako sekundo bližal. Nato je napočil čas. Slišali so se kriki umrlih. Tekla je nedolžna kri. Volkovi so klatili vojake po tleh in zasajali zobe v grla ubogih vojakov, ki niso imeli možnosti za pobeg. Volkov je bilo vedno več. Prihajali so iz vseh koncev kraljestva. Nenadoma je zavladala smrtna tišina, ki pa ni trajala dolgo. Iz tišine so se izvili volčji tuleži zmagoslavja. V cesarstvu je preživel samo cesar. Krut ga je našla zelo poškodovanega in vanj zasadila zobe. Ugriz je bil močan, a cesar je bil tudi močnejši. Kriknil je. Njegova moč ni bila telesna, ampak duševna. Pri mestu ugriza ni tekla kri, ampak belo svetla, topla tekočina. Ko se je tekočina dotaknila Krutinega telesa, je to izginjalo. To je večkrat ponovil in tako je bila Krut premagana. Ni se več vrnila. Cesar je živel dalje srečno in zadovoljno.

Zoja Žižek, 3. b

MOJ BRAT

Mojemu bratu je ime Jan. Piše se Šmit, star pa je 16 let. Rad bi postal mehanik. Je dijak, visok je 173 cm. Ima ovalen obraz, ki ga obkrožajo kratki svetli lasje. Njegove oči so zelene in okrogle. Nad očmi ima temno rjave obrvi, nos je majhen, usta so srčkasta. Kadar se zasmije, se mu na licih naredijo jamice. Brata imam zelo rad.

Sven Šmit, 3. c

DELOVNI DAN MOJE MAMICE

Moja mami se zjutraj zbudi ob 6:30 uri. Odide v kopalnico, kjer se obleče in uredi. V kuhinji si skuha kavo in poje zajtrk. Nato se odpravi v službo. Ves dopoldan preživi z učenci, ki jih vsak dan nauči česa novega. Po končani službi pride domov in napiše učne priprave za naslednji dan. Popoldan rada preživi čas z družino. Skupaj se igramo družabne igre, beremo, se pogovarjamo ali gledamo TV. Rada si tudi vzame čas zase, ko bere knjigo ali posluša meditacijo. Zvečer 30 minut teče na tekalni stezi, nato se stušira in poje večerjo. Večer rada preživi z atijem. Skupaj gledata TV in se pogovarjata. Ob 23:00 se odpravi spat. Mamičin delovni dan je zelo razgiban.

Lovro Vaupotič, 3. a

JELKA IN ČAROBNI SVINČNIK

Za devetimi gorami je živela Jelka. Ko je nekega dne Jelka hodila po cesti, se je nekaj zbleščalo.

»Glej, no! Zlatnik!« je vzkliknila. Pri sebi si je mislila, kakšno srečo ima. Stekla je domov.

»Mami! Našla sem zlatnik!« je vreščala od sreče. Mama ji je rekla, da lahko gre na trg in si lahko kaj kupi. Zunaj je začelo deževati. Jelka je vzela svoj dežnik in odhitela na trg. Tam so imeli vse, od šolskih torb do rož. Jelka se je spomnila, da ima svojo torbo raztrgano, zato se je odločila, da si kupi novo.

»Le katero naj vzamem?« se je spraševala. »Tale je prava,« je rekla in izbrala torbo s cvetličnimi vzorci. Ko je prišla domov, je pregledala torbo. V njenem žepu je našla svinčnik. Jelki je bil svinčnik zelo všeč. Naslednji dan je v šoli pisala prav s tem svinčnikom.

»Zdravo!« je zaslišala. Zanimalo jo je, kdo se oglašja. A ni ugotovila. Jelka je spet pričela pisati s svinčnikom. V tistem trenutku se je svinčnik začel tresti. Deklica je ugotovila, da ima čaroben svinčnik. Ustrašila se je in svinčnik pospravila v torbo. Ko je prišla domov, je ga je spet vzela iz torbe. Ojunačila se je in svinčnik vljudno pozdravila. Njun pogovor je stekel kot po maslu.

Jelka je tako našla prijatelja in nikoli več ji ni bilo dolgčas.

Neli Pungertl, 3. b

MOJA MAMA

Moji mami je ime Simona, piše se Pšajd. Stara je 36 let. Po poklicu je ekonomski tehnik. Visoka je 165 cm. Ima okrogel obraz, ki ji ga obkrožajo srednje dolgi svetli valoviti lasje. Njene oči so okrogle in modre barve. Nad očmi ima rjave obrvi. Nos je majhen in širok. Usta so majhna in rdeča. Na desni roki ima lepotično piko. Pri moji mami mi je všeč, da dobro kuha. Imam jo zelo rad.

Matic Pšajd, 3. c

Smisel sinjega kita

Včasih ne morem slišati svojih misli, sem popolnoma brez navdiha, brez kančka energije, popolnoma izgubljena nekje med vročim jedrom zemlje in črno luknjo v vesolju. Samo opazujem svet in ne vem, kaj naj si mislim o vsem skupaj. Glava sploh noče misliti in srce ne čutiti. Vse skupaj je ena sama črni na, v kateri moram poiskati smisel. Jokala in smejala bi se, pa ne vem zakaj, živela bi, pa ne vem kje, govorila bi, pa ne vem o čem ... Nekje na svetu, nekje v vesolju ... kjerkoli že pač ... Nekje moram poiskati smisel.

Dojenčki, otroci, najstniki, odrasli, starejši in čisto vsi ostali moramo poiskati smisel, željo, sanje, svoje vprašanje. Vsi imamo svoj svet, ki ga moramo usklajevati z drugimi svetovi. Vsi imamo svoje tegobe, svoje težave, svoje življenje ... imamo čisto vse, samo smisel nam manjka.

Kljub temu da usklajujemo svoje svetove, pa včasih najstniki ne moremo razumeti staršev in oni ne nas. Čeprav jih imamo tako zelo radi, so v trenutkih jeze blazno nadležni in prava nočna mora. Enostavno nas ne razumejo in nam želijo vsiliti drugačno mnenje, drugačen pogled na svet. Vsako oko svet vidi drugače, vsaki možgani mislijo drugače. Pa kljub temu da nam njihovo mnenje ni všeč, ne pomeni tudi, da je napačno. Prav nasprotno, je pravilno, dobronamerno in ni namenjeno, da bi se jezili in da bi nas spravljal ob živce. Tako kot se razjezimo mi, se razjezijo tudi starši in to je popolnoma človeško. Prihaja do sporov, prepиров, nesporazumov, nasprotij in ne vem česa vsega še, pa četudi se v takih trenutkih počutimo osovražene,

imamo starše še vedno iz srca radi in jim želimo najboljše. Lahko pa sem tudi popolnoma prepričana, da oni čutijo enako in da vsaka kritika, jeza, žalost in podobno izhaja iz želje, da bi nas obvarovali, nas ščitili, nas učili. Zato se moramo najstniki potruditi, da se v trenutkih jeze znamo brzdati in da ne vzklopimo za vsako malenkost, da smo razumni in ljubeznivi ter maksimalno sočutni ne samo do staršev, temveč tudi do ostalih soljudi.

V družini pa ne poznamo samo staršev, temveč tudi sestre in brate. Tukaj so odnosi precej različni. Nekatere sorojenci so pravi zavezniki, spet drugi pa gojijo drugačno obliko družinske ljubezni, tisto malo izizvalno, ki se ravna glede na razpoloženje. V tej vrsti bratovske/sestrske ljubezni se ne razumemo vedno, čeprav se skušamo razumeti ali strinjati, enostavno ne najdemo skupne točke, ki bi vsem ugajala. Včasih si skočimo v lase iz popolnoma nejasnega razloga. Že naslednji trenutek pa smo najboljši prijatelji, ki se nikoli ne kregamo. Preprosto pozabimo na prepir in pozitiven odnos spet teče. Velikokrat starejši mlajšim pridigamo in smo »poveljniki«, kadar imamo priložnost za takšno funkcijo. Običajno imamo skupne interese, načrte in včasih tudi mnenje. Starejši smo mlajšim običajno tudi zgled, skupaj pa znamo marsikaj ušpičiti – marsikaj pozitivnega in negativnega. Konec koncev pa so nam bratje in sestre prav zares zavezniki.

Potem pa se spet zaplete. Prijatelji in najboljši prijatelji pa tisti, v katere si zatreskan, pa še tisti, ki ti gre do blazno na živce in jih ne preneseš. V mlajših letih so vsa prijateljstva in podobno precej nestabilna, potem pa si z leti počasi ustvariš neko svojo družbo, s katero skupaj tičite skoraj vsak dan, če ne v živo, pa preko interneta. Prijatelji so običajno tvoji vrstniki in se zato z njimi najboljše razumeš. Običajno imate podobno mnenje in podoben odnos. Od najboljših prijateljev se res težko ločiš, ker jim vse zaupaš, še tisto najbolj »zaupno«. Res ti veliko pomenijo in bi brez njih najbrž bil svet res dolgočasen, brez smisla. Vedno se na njih lahko zaneseš in te bodo razumeli. In tako kot so oni dobri do nas, takšni smo mi do njih.

Vsi najstniki imamo podoben, pa vseeno čisto drugačen odnos do soljudi, do življenja. Sicer se med seboj najbolje razumemo, ker smo vsi v enakem svetu. Vsak od nas pa ima drugačen značaj, drugačne želje, drugačne sanje. Ne vem, kaj je najstnikom najpomembnejše, vsak ima drugačen interes. Imamo pa nekaj skupnega – vsi si želimo biti zmagovalci, tisti, ki imajo glavno besedo in jih vsi upoštevajo. Znamo biti predrzni in sočutni, nesramni in prijazni, grobi in nežni ... še vedno pa ne vem, kaj nam je najbolj pomembno. Je to družina, prijatelji ...?

Prav zaradi želje, da bi dosegli svoj prav, nastajajo prepiri. Upiramo se, ker želimo to doseči za vsako ceno. Pa četudi vemo, da to ni prav, bomo vseeno trdili svoje in ne bomo popuščali. Ne prenesemo zavrnitve, poraza, tega, da beseda ni naša. Ne znamo popuščati in smo »neusmiljeni«.

Uporniki lahko zmeraj postanejo preveč svobodni, mislijo, da vse vedo in lahko počnejo, kar jim srce poželi. Starši ali kdorkoli drug lahko izgubi nadzor, najstnik pa odhaja v napačno smer. Če za primer vzamemo knjigo Baronov mlajši brat, lahko opazimo, da je bil Baron res pravi upornik, starši so izgubili nadzor in spustil se je v alkohol in droge. Počasi je v to vlekel tudi svojega mlajšega brata Tadeja in prav zaradi tega uporništva se je zgodba končala tragično. To uporništvo je škodljivo in nevarno, saj so lahko kot v knjigi posledice grozne.

Čeprav smo najstniki na prvi pogled zelo močni in drzni, smo v resnici zelo nežni in sočutni. Smo kot sinji kiti, nevarni in močni, vendar smo v resnici zelo nežni in neškodljivi, izgubljeni v velikem svetu, kot kit izgubljeni v velikem morju.

In ko zdaj razmišljam, kakšen smisel sem našla, lahko povem, da ga nisem. Smisel, ki ga bom iskala vse življenje, ne bo nikoli najden, ker ga ne moremo najti. Moramo ga sami ustvariti, sami sešiti ali skovati, da bo trden in jasen kot beli dan. In če misliš, da ga moraš začeti kovati zdaj, se motiš, saj ga ustvarjaš že vse življenje. Ta tvoj smisel brez smisla.

Julija Zemljič, 8. a

ŽUŽEK

Žužek gre po travi,
tam že vidim ga.
Ko se on ustavi,
tako postaneva prijatelja.
Vprašam ga prijazno,
s kje si ti doma?
On pa mi odvrne,
čuj, jaz sem s Pohorja.

Avtor:

Gašper Lasecky, 3.a

SOUVENIRS

My family and I travel a lot, every time when we visit a new place, country or a destination we buy a souvenir. I think that buying souvenirs is good, because they remember us of beautiful places and of the time we spent there. I also think that if we shop at the local stores, we can help local tourism to grow.

At home we have a lot of souvenirs. Each of them has its own meaning. For example, we have some magnets, cards, clothes, dishes, snowballs, maps, books, some beautiful boxes, ...

We usually buy some magnets, cards, pendants or a souvenir typical for the place that we are visiting. We always make sure that the souvenir reminds us of a specific place. Sometimes we even buy clothes or dishes.

We buy them in cities we visit, in small shops or at a market. We usually buy souvenirs for friends and family, too. For them we buy bracelets or magnets or something that is typical for the place or something that would remind them of us and the place we visited.

At home we have a very special souvenir. It is very important and has its own interesting story. We go sailing every year. Most of the time our friends go with us. Three years ago, we set out on this adventure for the first time. It was something new for everyone. It was harder than it sounds. We were without any experience, we overcame many problems, waves, ... Of course, we bought a souvenir in the marina in the shape of a small sailboat that reminds us of this long adventure. This souvenir reminds us of our first sailing and the problems we overcame. Now, of course, we are all more experienced and sailing is a pleasure for us.

In my village we sell souvenirs that represent our municipality, our culture. For example: wine, because we have a lot of vineries, honey, tea, ... they are sold by individual artisans.

In Slovenia we have a lot of beautiful places. Every place, every village has its own souvenirs that are useful, beautiful and remind us of the uniqueness of this place. I would recommend the tourists to buy a souvenir that will remind them of their trip. Some people may feel that shopping and buying souvenirs on vacation is stupid, but I do not agree with that. I find it so beautiful to buy souvenirs that remind us of a trip or excursion we have experienced. Especially if we shop in local stores and help local community that way.

Vita Peček, 8. a

MAN VS MACHINE

In the future we will definitely colonize the Hyperspace. We are already trying to colonize Mars so it is guaranteed. I don't think we will achieve immortality. I hope we will be able to extract radiation energy from the Hyperspace. That would mean no more pollution of factories and the end of global warming. I also hope that what happens to us after death becomes clear. I think we will be able to put people into a state of hibernation. It is the same as being on sleeping pills all the time while travelling through Hyperspace. I think we WILL wear a RFID chip. That would mean no more unnecessary deaths. I don't think the extraterrestrials of higher order will create another Earth. I also don't think we will visit remote advanced alien civilizations. I hope we will be able to travel faster than the light. That would mean we would get to the Moon in 1 second. I am sure we will extend human longevity using pills. I think humans will deep freeze themselves for future awakening. I hope we will not develop a mind reading machine. That would be an intrusion in our privacy. I don't think advanced extraterrestrial UFOs would use global warming to cause extinction.

Jan Hrovat, 9. a

Nekoč je živel deček. Bila je že zima vsi njegovi prijatelji so se zunaj sankali in kepali, le on ni bil zunaj, saj ni imel vreče. Njegova družina je bila tako revna, da si še vreče niso mogli privoščiti.

Bilo je le še nekaj dni do božiča. Vsi starši so hiteli po darila, le njegovi niso mogli. Čez poletje je zbiral denar s tem, da je prodajal limonado, a mu ni uspelo nabrati dovolj niti za vrečo.

Bil je božični večer, deček je bil že zelo utrujen, zato je šee spat. Ker ni mogel spati, se je ponoči zbudil in slišal kraguljčke. Takoj je odhitel po stopnicah navzdol, se skril za jelko in videl nekega moža. Bal se ga je, ko pa ga je po poklical po imenu, pa ga je le vprašal: »Kdo si ti?« Mož se je zasmejal in rekel: »Saj me vendar poznaš. Božiček sem.« Deček ni mogel verjeti. Prosil ga je, če mu lahko izpolni željo. Božiček ga je vprašal, kakšno željo ima. Deček mu je rekel, da bi rad imel vrečo, napolnjeno s slamo, da se bi lahko s prijatelji sankal. Božiček mu je odvrnil: »Neke noči, ko bo nebo jasno, poglej vanj in poglej točno v eno zvezdo in si zaželi svojo željo.«

Deček je res neke noči pogledal v jasno nebo in v točno eno najmanjšo zvezdo in si zaželel, da bi dobil vsaj eno vrečo s slamo. Naslednjega jutra se je zbudil in pred hišo je stal zelo lep avtomobil. Stekel je po stopnicah in videl očeta, kako se pogovarja z nekim moškim. Deček je dolgo razmišljal, od kod se mu zdi znan. In končno se je spomnil! Hitro je tekel za avtom, dokler se ni ustavil. Deček mu je zavpil: »To ste vi, vi ste Božiček, ki mi je dal nasvet!« Mož se je zasmejal in rekel: »Dobro se spomniš.« Deček ga je vprašal, kaj sta se z očetom pogovarjala, a Božiček ni hotel povedati. Rekel je, da je to skrivnost. Sedel je v avto in se odpeljal. Deček je postal malo žalosten, a naslednje jutro je pred hišo videl svoje prijatelje, zato se je hitro oblekel in odhitel ven. Dali so mu denar za zimsko oblačila in sani! Zahvalil se je in odhitel v hišo. Oče se mu je le zasmejal in čez nekaj trenutkov se je pred hišo ustavil tisti mož. Dečka je vprašal, ali je bilo dobro, da mu nič ni izdal. Odpeljal ga je v mesto in kupila sta sani, ko pa je prišel domov, so bili vsi njegovi prijatelji na hribu in so se sankali. Deček se jim je pridružil. Vsi so se lahko vozili z njegovimi sanmi.

Bil je zelo vesel, da ima take prijatelje. Ko se zvečerilo, so bili vsi povabljeni k njemu na čaj. Po čaju so se skupaj zabavali in smejali.

Jakob Peserl, 6. a

Zlato jajce

Predavnimi časi je v razmajani bajti blizu gozda živel siromak s svojima otrokoma. Mati jim je že umrla in vse, kar so imeli, je bila stara kokoš.

Siromak se je kokoši zasmilil, ker je vedela, kako se trudi poskrbeti zanjo. Odločila se je, da mu bo s pomočjo čarobnega prahu znesla zlato jajce. Zvečer se je izmuznila in šla na pot, da bi našla petelinjega kralja, ki edini ima čarobni prah. Ko je prišla do gradu, je prosila stražarje, če lahko govori s petelinjim kraljem. Stražarji so jo spustili naprej in ko je zagledala kralja na prestolu, ga je prosila, če lahko dobi čarobni prah. Kralj ni takoj privolil in ji je rekel: »Morala mi boš dati nekaj v zameno.« Dolgo je premišljeval in se na koncu le domislil.

Povedal ji je, da mu mora prinesti edini koruzni storž, ki raste na Sovji gori. Opozoril jo je tudi, da na gori živi nevaren zmaj.

Kokoška je hodila zelo dolgo in nato le zagledala Sovjo goro.

Na gori je zagledala koruzni storž in zmaja. Ko jo je zmaj opazil, ji je zagrozil, da jo bo ubil, a kokoška se je spomnila na siromaka in je čudežno poletela. Zmaju se je izmuznila in zgrabila koruzni storž. Nekaj časa jo je zmaj lovil, ampak mu je na koncu le pobegnila.

Ko je prišla do gradu, je kralju izročila koruzni storž. Kralj ji je v zameno podaril čarobni prah.

Povedal ji je, da bo lahko trikrat na mesec znesla zlato jajce. Ko se je vrnila domov, je pripovedovala, kaj vse se ji je dogajalo.

Od takrat naprej pri hiši ni bilo več revščine in živeli so srečno do konca svojih dni.

Matic Rojko, 6. b

Kako je Krjavelj odgnal ponočne tatove

Nekega večera je Krjavelj vstopil v krčmo. Tam so ga pričakali krčmar, Matevžek in France. Matevžek je Krjavelja vprašal, če ima za ta večer pripravljeno kakšno zgodbo. Krjavelj je razmislil in prikimal. Usedel se je, odkašljal in začel.

»Nekega prečudovitega jutra sem se odpravil na trg prodajat jabolka, mleko in sir. Mimo so prišli trije gospodje. Vprašali so me, če imam kaj hrušk. Odkimal sem. Gospodje so me samo grdo pogledali in odšli. Ko je ura odbila poldan, sem se odpravil domov. Med potjo sem se spotaknil ob nek čuden kamen. Izruval sem ga, ga očistil in odnesel domov. Doma sem ga podrobno preučil. Ugotovil sem, da je to rubin. Zavriskal sem od veselja. S tem rubinom si bom lahko obnovil kočo in zgradil hlevček za kozo, sem na glas razmišljal. Od navdušenja nisem opazil, da me opazujejo trije gospodje, ki so me malo prej vprašali za hruške. Potihem so sklenili, da bodo zvečer vdrl v mojo kočo in ukradli rubin. Prav kmalu je ura odbila devet in jaz sem nastavil par pasti, ki bi me opozorile, da je nekdo vdrl v kočo. Najprej sem dal vedro ledene vode nad vrata, v izbi sem nastavil po tleh mišelovke in vrvico pred mojo posteljo. Prav kmalu so se trije gospodje zbrali pred mojimi vrati. Najpogumnejši je odprl vrata. Nato se je nanje ulila ledena voda. Zelo so bili mokri in premraženi, ampak se niso vdali. Vstopili so v izbo in naenkrat je bili slišati "au-au boli, au-au boli". Takoj sem se prebudil. Vzel sem svojo lopato in jih pregnal iz svoje koče. Tako jim nikoli več ni prišlo na pamet, da bi vdrl v moj dom.«

»Kje pa imaš zdaj ta rubin?« ga je v smehu vprašal Matevžek. Krjavelj je rekel: »Joj, zdaj pa sem že predolgo tukaj, moram iti, da mi ni kdo v tem času ukradel rubina. Nasvidenje!«

Matevž Anej Nikl, 6. b

ZMAJEVA DEKLICA

Deklica Morigan je živela z očetom. Mama je umrla takoj po Moriganinem rojstvu. Rodila se je poleti. Nikoli se ni smejala ali jokala. Bila je bleda in črnooka. Njeni lasje so bili kot oglje, a njene konice las so spominjale na ogenj. Vsako noč je sanjala o ognjenem zmaju. Ko je prvič sanjale te težke sanje, se je zbudila vsa vročična. Noč za nočjo. Tako je bilo vse do njenega devetega leta, ko jo je premagala želja, da najde tega ognjenega zmaja. Na skrivaj je pripravila balon na vroči zrak. Priskrbela si je zaloge hrane in odjadrala. Med potovanjem je sanjala, da ji je zmaj rekel: »Sledi srcu in našla boš pot!« Morigan je res sledila svojemu srcu in našla je pot. Letela je nad nepoznanim mestom. Temni zmaji so letali na nebu. Nenadoma je Morigan začutila neznosno bolečino v hrbtu. Za bežen trenutek se je ozrla nazaj. Videla je, da ima ves hrbet obdan z rdečimi luskami. Med luskami je pazila vrsto bodic. Spremenila se je v zmaja. Spustila se je pred hišo, kjer jo je čakal zmaj iz njenih sanj. »Uspelo ti je!« je naznanil. Tako je zmajeva deklita končno našla pravi dom.

Zoja Žižek, 3. b

Martin Krpan proti Pegamu in Lambergarju

Martin Krpan je umetna pripovedka. To, da je umetna, pomeni, da je njen avtor znan. Njen avtor je Fran Levstik, ki je bil rojen leta 1813 v Dolnjih Retjah pri Velikih Laščah in umrl leta 1887. Martin Krpan je prva slovenska umetna pripovedka. V pripovedkah nastopajo junaki, ki so lahko izmišljeni ali resnični. Pripovedka govori o nenavadnih dogodkih, ki so se zgodili v preteklosti. Martin Krpan zelo spominja na ljudsko pesem Pegam in Lambergar. Ljudska je zato, ker ne poznamo njenega avtorja, saj so jo ljudje skozi čas spreminjali in drugače pripovedovali. Pesem Pegam in Lambergar je napisana v verzih in se rima.

Zgodba o Martinu Krpanu se začne na cesti proti Trstu, ko je Krpan zagledal voz in premaknil svojo kobilico s ceste na sneg. V kočiji je bil cesar, ampak Martin tega ni vedel, zato se je normalno obnašal in ni izdal skrivnosti, da tovari angleško sol. Martinova moč je cesarja fascinirala. Čez leto dni je prišel na Dunaj velikan po imenu Brdavs. Bilo je veliko junakov, ki so se pomerili z njim, ampak so vsi umrli. Kočijaž je spomnil cesarja na Martina Krpana in cesar ga je poslal ponj. Ko kočijaž prispe na Vrh pri Sveti Trojici, zagleda Krpana, ki se tepe z mejači. Ko Krpan opravi z njimi, zagleda kočijaža, ki mu poroča o cesarjevih težavah na Dunaju. Krpan se lepo obleče in odide s kočijažem na Dunaj. Ko prispete, izvesta slabo novico, da je v boju z Brdavsom umrl cesarjev sin. Krpana so na dvoru lepo sprejeli in ga namestili. Ko je prišel dan boja, je Krpan potreboval orožje. V orožarni ni bilo pravega orožja zanj, zato si ga je izdelal sam. Ko ga je dokončal, je odšel na vrt, posekal lipo in iz njenega lesa naredil kij. To cesarici ni bilo všeč, saj je bila to njena najljubša lipa. Potem je Krpan potreboval še konja, ampak v konjušnici ni bilo pravega, zato je poslal cesarjeve pomagače po svojo kobilico. Ko so pripeljali kobilico, je bil Krpan pripravljen za boj. Sprva se je Brdavs norčeval iz Krpana, ampak ta se ni dal, odsekal mu je glavo in ga ubil. Cesar mu je za nagrado hotel dati hčer, ampak se cesarica ni strinjala, pa tudi Krpan je ni hotel. Pogovoru se je pridružil minister Gregor, ki je hotel, da bi Krpan postal dvorni norček. To je Krpana razjezilo in si je zaželel pismo, v katerem piše, da sme prevajati angleško sol. Ko mu je cesar izročil pismo, ga je vzel, vse pozdravil in odšel z dvora.

Pesem o Pegamu in Lambergarju pa se je začela na Dunaju, kjer so se cesar in možje pogovarjali pod lipo. Medtem je v mesto prišel velikan Pegam, ki je imel tri glave. Cesar je brž poslal mladeniča, da odnese Lambergarju pismo, da ga Dunaj potrebuje. Mladenič je odhitel na Kranjsko, kjer so ga sprejeli in mu povedali, da živi Lambergar na gradu Kamen. Izročil mu je pismo in Lambergar ga je prebral. Mama mu je svetovala, da Pegamu odseka srednjo glavo. Lambergar se je pripravil na odhod na Dunaj, kjer se je s Pegamom najprej dogovoril o kraju bojevanja. Izbrala sta polje. Boj se je začel in Pegam in Lambergar sta najprej ranila drug drugega. Nato pa je Pegam ranil Lambergarja tako močno, da mu je tekla kri, a Lambergarja to ni zaustavilo. Pognal se je proti Pegamu in mu odsekal srednjo glavo. Ves Dunaj je bil vesel. Za nagrado si je Lambergar zaželel tri gradove in cesar mu jih je tudi dal.

Ti dve zgodbi sporočata, da dobro vedno premaga zlo, da ljudi ne smemo podcenjevati, da samo mišice niso dovolj, da je potrebno in pomembno znanje in da je treba stvari premisliti z glavo, prav tako pa tudi upoštevati nasvete starejših.

Martin Krpan je bil pameten, saj ni povedal, da tovari sol, ampak kresilno gobo. Bil je neustrašen, ker se ni bal petnajstih ljudi in niti cesarja ter Brdavs. Bil je tudi samozavesten, saj ni dovolil, da bi ga Brdavs premagal z besedami. Krpanov nasprotnik Brdavs pa je bil neustrašen, saj se ni bal Krpana, bil je celo preveč samozavesten, saj je mislil, da je najmočnejši in najboljši ter je Krpana podcenjeval. Brdavs je bil veliko bolj samozavesten kot Krpan, ampak to ni dokazalo ničesar, saj je na koncu izgubil glavo.

V pesmi Pegam in Lambergar je bil zmagovalec Lambergar, ki je bil pogumen in neustrašen, saj se je podal v boj s Pegamom. Imel je sloves dobrega bojvnika. Bil je tudi samozavesten, saj ni pustil, da bi ga Pegam uničil z besedami. Na koncu zgodbe pa je bil nekoliko pohlepen, ker je hotel kar tri gradove. Njegov sovražnik Pegam pa je bil samozavesten, kar se vidi pred bojem, ko sta se poniževala in se norčevala drug iz drugega. Bil je tudi pogumen, saj se je šel bojevat z Lambergarjem.

Meni je bila bolj všeč pripovedka Martin Krpan, zato ker mi je všeč lik Martina Krpana, ki je bil pameten, iznajdljiv in močan. Zgodba se mi je zdela bolj zanimiva od tiste o Pegamu in Lambergarju.

Ocena filma Razredni sovražnik

NAUK ZA VSE ŽIVLJENJE

Na vsake toliko časa tudi v Sloveniji ustvarimo kak vznemirljiv in hkrati za življenje zelo poučen film. Leta 2013 je tako pod vodstvom režiserja Roka Bička nastala mladinska drama z naslovom Razredni sovražnik. Za nastanek tako fascinantnega filma pa je potrebno veliko več kot le ideja. Do zaključka vodi dolga in težka pot, na kateri so moči združili kar trije scenaristi: Nejc Gazvoda, Janez Lapajne in Rok Biček.

Seveda pa film ne more biti uspešen in privlačen brez talentirane igralske zasedbe. Med igralci se pojavi veliko mladih in neizkušenih začetnikov, ki pa ob pomoči izkušenih igralcev svoje prizore odigrajo naravnost impresivno. Krasno se vživijo v svoje vloge in se prepustijo čustvom lika, ki ga igrajo: jezi, žalosti, obžalovanju, spoštovanju, celo občudovanju.

Glavno vlogo v filmu igra Igor Samobor. Nastopa v vlogi Roberta Zupana, strogega novega razrednika in učitelja nemščine. Njegova izvrstna igra in pristop ves čas vzbuja občutek tesnobe, ki v filmu še bolj poudarja razpoloženja likov.

Med dijaki pa najbolj izstopajo Voranc Boh (Luka), Doroteja Nadrah (Mojca) in Špela Novak (Špela). Potrebno je omeniti tudi Dašo Cupevski, ki je igrala Sabino, kajti prav njen samomor je bil povod vseh konfliktov v filmu. Nataša Barbara Gračner pa je odigrala vlogo razumevajoče in vsestranske ravnateljice.

Zgodba temelji na resničnih dogodkih z novomeške gimnazije. Razposajeni maturanti se pred koncem šolskega leta znajdejo v nevhvaležni situaciji. Najprej njihovo materinsko razredničarko zamenja prestrog in na prvi pogled okruten nov učitelj, kasneje pa njihova sošolka naredi še samomor. Dijaki v svoji žalosti vso krivdo prevalijo na novega učitelja in se uprejo šolskemu sistemu. Zaradi generacijskih razlik in drugačnih pogledov na življenje se nasprotja samo še poglobijo. Ko na primer profesor poveže dela Thomasa Manna z nastalo tragedijo in jih uporabi kot učno snov, se zdi dijakom to brezčutno. Profesor, ki je razredu ni hotel le pomagati, tako postane pravi razredni sovražnik. Na koncu dijaki spoznajo resnico o učiteljevih dobronamernih dejanjih in njihovi zmoti glede le-teh.

V filmu je precej pomembnih prizorov, vezanih na zgodbo. Trenutki so ravno prav zapolnjeni s pogovorom in tišino, ki gledalca postavijo na trne v pričakovanju naslednjega dogodka. Name je velik vtis naredil prizor, kjer dijaki profesorja po šolskem radiu javno obtožijo za Sabinino smrt. Tukaj je razvidno, kako močno jih je dejansko njena smrt prizadela in kako hudo je profesorju, ker ga obsojajo.

Zraven vsebine filma, ki v nas vzbuja mnogo čustev, je pomembna tudi napetost, ki ves čas narašča in povzroča živčnost ter navdušenje gledalca. K bolj napetemu vzdušju pripomore še temačna in pusta scena ter glasba v ozadju (Chopinov Preludij).

Prizori so posneti tako, kot da je kamera, ki jo je spretno upravljal Fabio Stoll, samo neka tretja oseba, ki spremlja dogajanje. To se opazi zlasti v prizorih, kjer se dijaki pogovarjajo med seboj. S tem dobimo občutek, da smo tudi mi sami vpleteni v situacije v filmu. Nejasni so le nekateri nenadni prehodi iz ene situacije v drugo, ki nimajo prave povezave in smisla. Na primer nenadni preskok iz prizora, v katerem profesor sliši klavirsko glasbo, do prizora, kjer stoji pred polnim razredom in piše na tablo.

Ker sta glavni temi filma vzgoja in odraščanje, je tematika primerna za vse, tako otroke in najstnike kot tudi za odrasle in starše.

Prepričana sem, da bo Razredni sovražnik naredil vtis na vse gledalce in nam podal marsikatero temo, o kateri se da veliko razmišljati. V nas bo vzbudil vprašanja o smislu življenja in o neizprosnem sistemu, v katerem živimo.

Ocena filma Poletje v školjki

POLETJE NA NAJSTNIŠKI NAČIN

Po romanu avtorja Vitana Mala z naslovom Ime mi je Tomaž je svoj prvenec leta 1985 posnel režiser in tudi scenarist Tugo Štiglic, in sicer mladinsko komedijo Poletje v školjki, ki je postala eden najbolj priljubljenih slovenskih mladinskih filmov 20. stoletja.

Glavni junak, dvanajstletni Tomaž, katerega najboljši prijatelj je Filip, preživlja svoje počitnice na slovenski obali. S prijatelji rešujejo nastale težave in probleme, odkrivajo, kdo krade školjke in riše po stenah, izvajajo razne norčije ter se zabavajo. Eden izmed Tomaževih »prijateljev« je tudi očetov računalnik, ki ga je Tomaž sprogrimiral v odličnega svetovalca za probleme in ga poimenoval Vedi. Nekega dne Tomaž spozna lepo Mileno, v katero se zagleda in ki mu njegovo poletje še polepša. Mama in oče, ki se je zaradi službe preselil v Ljubljano, se Tomažu zaradi preobremenjenosti premalo posvečata, zato se Tomaž za svetovanje in pomoč obrne na starega mornarja Luko, ki je edina odrasla oseba, ki ga razume. Ker se mora Tomaž preseliti v Ljubljano in tako zapustiti obalo, mu Luka podari školjko, ki ga bo spominjala na šumenje morja, tako pa bo Tomaž osvežil spomine na poletje in svoje poletne prijatelje.

V glavni vlogi Tomaža se izjemno odreže David Sluga, ki Tomaža odigra kot razigranega ter samozavestnega najstnika z vsakdanjimi družinskimi problemi. Sijajno izkaže čustva do Milene. Ugotovimo lahko, da Tomažu veliko pomenijo prijatelji, domač kraj, na katerega je zelo navezan in zaradi katerega na koncu tudi težko sprejme selitev v Ljubljano. V vlogi Tomaževih staršev, njegove zatežene mame ter trmastega očeta, se izkažeta Marjana Karner in Dare Valič. Ne smemo pozabiti na Kajo Štiglic, režiserjevo hčer, kot lepo Mileno, ki je kot prava najstnica takoj pokazala zanimanje za čednega Tomaža in njegovega zaupnika, zanesljivega mornarja Luko, čigar vlogo so dodelili Borisu Kralju.

Prizori so spretno in premišljeno izbrani. Izvrstno prikažejo potek zgodbe, nedokončane akcije pa kar vabijo k nadaljnjemu gledanju. Dogajanje ustrezno pritegne mladostnike k razmišljanju. Scenarist se je odločil, da bo v zgodbo vključil tudi manj ljube stvari, kot je nasilje med vrstniki, ki se mi ne zdi najprimernejše, a je pogosto v obdobju najstnikov, ki so v zgodbi postavljeni v ospredje. V filmu nasilje najdemo v prizoru, v katerem Tomaž obsodi Portorožane, da kradejo školjke, le-ti pa ga ujamejo v mrežo, mu slečejo kopalke in se iz njega norčujejo, ker je Pirančan.

Kadri so spretno ujeti, barve so primerne času snemanja – so živahne in svetle, kot je poletje, tudi obleke, ki jih je izbrala Irena Felicijan, so izbrane na tak način. Vidimo lahko tudi, kako so se najstniki oblačili v 80. letih 20. stoletja. Glasba v filmu je delo Janija Goloba. Je lahkotna in v filmu se vključi v pravih trenutkih. Naslovna skladba Prisluhni školjki je v tistih letih postala prava glasbena uspešnica, popularna pa je ostala vse do danes. Skladbo je takrat izvajala skupina Black and White, kasneje pa je bila deležna več različnih priredb, med drugim tudi od vokalne skupine Perpetuum Jazzile.

Glede na to, da je film slovenski, da je posnet v Piranu, da so v filmu uspešno zajete teme glavnih oseb in mladinskih filmov, kot so odraščanje, zaljubljenost, prijateljstvo, odnosi s starši, da so glavni junaki sproščeni in prijetni, bi film priporočala vsem svojim vrstnikom ter mlajšim otrokom. Mislim, da bi si ga tudi starši in odrasli z veseljem ogledali. Že sam naslov in sporočilo filma – na ustvarjanje neprecenljivih, nepozabnih spominov, ustvarjenih z ljudmi, ki jih imamo radi in jim zaupamo, nas lahko spomni tudi majhna pozornost – nas lahko pritegneta h gledanju.

Najboljša bratovščina

Bratovščina Sinjega galeba je mladinska pustolovska zgodba Toneta Seliškarja. Izhajala je v mladinski reviji Naš rod v letniku 1935/36, v knjižni obliki pa se je prvič prikazala leta 1936 pri Mladinski matici v Ljubljani. Mladinska povest je doživela že nad deset domačih in več tujih izdaj, prirejena je bila za oder in film. Leta 1953 je izšel celovečerni film v srbohrvaščini "Sinji galeb" pod taktirko hrvaškega režiserja Branka Bauerja, leta 1970 pa še nadaljevanka v osmih delih v slovenščini, ki jo je režiral France Štiglic.

Prva knjižna izdaja se od kasnejših nekoliko razlikuje, saj je pisatelj mladinskega romana vsebinsko in oblikovno dopolnil, zgostil je izraz in jo idejno poglobil.

Glavni junak je dvanajstletni Ivo, ki s prijatelji ustanovi društvo in ga poimenuje Bratovščina Sinjega galeba po jadrnici svojega očeta, ki se imenuje Sinji galeb.

Ivo je sirota. Sam živi na Galebjem otoku, v stari kamniti hišici. Vsi so ga sovražili, samo stari Just je prijazen do njega.

Nekega dne se je na otok vrnil Ivov oče, za katerega so vsi mislili, da je mrtev. Domov je prišel zato, ker je hotel doma umreti. Ivu je pustil ladjo. Ivo je s pomočjo prijateljice Mileve prepričal fante z vasi, naj mu pomagajo premakniti jadrnico iz vode. Prijatelji so bili Mihael, Franjo, Peter, Pero in Jure. Skupaj z Ivom so ustanovili Bratovščino Sinjega galeba. Ladjo so morali prebarvati. Denar za barvo so zaslužili v kamnolomu. Tam so se dela ustavila, ker se je na vrhu gore zagozdila skala. Ivo je tvegall svoje življenje. Z dinamitom je razstrelil skalo. Ivo se je poškodoval. A kljub temu je dobil denar, in ladjo so popravili in že so lahko pluli. Bratovščina se je že veselila, kako bodo pluli, in takrat so jim ostali ribiči ladjo vzeli. Hoteli so jo prodati, da bi nazaj dobili denar, ki ga je zapravil Ivov oče. Bratovščina si je hitro izmislila načrt. Čuvaja barke so onesposobili in si vzeli jadrnico nazaj.

Odpluli so do kamnoloma, si natovorili jadrnico z zalogami hrane in pijače ter se poslovili od Mileve, ki je morala paziti na svojega starega očeta.

Morje se je zdelo čisto mirno, a je kar naenkrat začelo grmeti. Galeba so valovi premetavali sem ter tja kot lupinico. Z jadrnico so pristali na skalnatem otoku, vendar sta dva člana posadke izginila – Jure in Pero. Peter je imel vročico. Mihael in Ivo sta šla iskat pitno vodo, saj brez nje ne bi mogli preživeti. Ko sta preiskovala otok, sta našla skrivno votlino, v katero so tihotapci shranjevali dragocenosti. Med jadrnico in morjem je stala skala, ki jo je Ivo razstrelil s tem, kar je našel v votlini. Tihotapci so jih ujeli. Kmalu so se znašli na krovu motorne ladje Meteor. Nekaj časa so jih spraševali, kaj so tam počeli, potem pa so jih vrgli in zaprli pod palubo. Tam sta jih že pričakovala Pero in Jure, ki so ju noč pred tem tihotapci rešili iz morja. Poslušali so, o čem so se pogovarjali tihotapci, in ujeli, da jih nameravajo prodati v Afriko. Vodja tihotapcev Lorenzo je z nekaj možmi in s pomožnim čolnom odveslal do jame. Bratovščina je hitro skovala načrt. Mihael je dvignil Iva skozi odprtino v stropu, ta pa je strojevodjo Anteja, ki so ga tihotapci pustili na straži, s kolom mahnil po glavi, da se je onesvestil. Fantje so zavzeli ladjo in kmalu so bili že daleč stran od otoka. Ivu se je stari strojevodja zasmilil, odrešil ga je vezi, le-ta pa je zaradi slabe vesti Iva prosil odpuščanja in se pridruži bratovščini. Od njega so izvedeli, da je njihova mafija ogoljufala Ivovega očeta pri kartah. Lorenzo jih je kmalu dohitel in ustrelil Anteja. Naši junaki so ga pokopali v morju, saj je na njem preživel celo življenje. Njihov učitelj jim je zapustil skrinjico, v kateri je bil zemljevid. Napotili so se proti otoku, kjer je živel samo svetilničar. Ko so prispeili, so mu začeli pripovedovati svojo zgodbo. Tam so odprli Antejevo skrinjico. Medtem jim je Lorenzo sledil in ponovno ukradel ladjo. Fantje so skupaj s svetilničarjem skočili v njegovo jadrnico in s pomočjo zemljevida odpluli v Split. Obiskali so šefa pomorske straže in tudi njemu začeli pripovedovati svojo dogodivščino. Čolni pomorske straže so kmalu izsledili Meteorja in prijeli tihotapce, ladjo pa so prepustili v last bratovščine. Just in Mileva, ki sta hotela izvedeti, kaj se je zgodilo fantom, sta odjadrala v Split. Prišla sta ravno ob pravam času in skupaj z junaki proslavila zmago.

Med filmom me je prevzela ena misel: Družina je samo ena, ne moremo je zamenjati, lahko pa jo cenimo in jo tudi moramo. Niti predstavljati si ne znam, kako je Ivo brez družine.

Film je zelo poučen in hkrati tudi napet, ob ogledu sem bila polna adrenalina. Film bi absolutno svetovala vsem, tudi staršem, čeprav je posnet po mladinskem romanu.

Lana Lehner, 6. a

PETER KLEPEC

PETER KLEPEC JE BIL MAJHEN IN
ŠIBAK FANT, KI JE RAD PASEL
SVOJO KOZO ROGAČKO. MATI GA
JE POSLALA K SOSEDU ZA
PASTIRJA. KER SOGA OSTALI PASTIRJI
JEZILI IN MU NAGAJALI SI JE
ŽELEL DABI POSTAL MOČAN.
NATO JE SREČAL GORSKO VILLO
KI MU JE IZPOLNILA ŽELJO.
PETER KLEPEC NI VEČ ŽELEL
BITI PASTIR. ZATO SE JE VRNIL K
MATERI.

MOJA MAMA

Moja mami je ime Ines, piše se
Tratnjek. Stara je 32 let, po pokli-
cu je kuharica in natakara. Veli-
ka je 165 cm. Obraz ima ovalne
oblike, lase ima svetlo rjave. Nje-
ne oči so modre barve, obrvi so
temno rjave, nos pa ima srednje
dolga. Nima nobenega posebnega
znamenja. Pri moji mami mi je
najbolj všeč, da se igramo druž-
bne igre in da si vzame čas zame.

Corrina Brus, 3. c

MOJA MAMA

Moji mami je ime Ana, piše se Vračko.
Stara je 32 let. Po poklicu je medicinska sestra. Zaposlena je v bolnici.
Visoka je 160 cm. Glavo ima ovalne oblike, lasje so rjavo blond barve, nje-
ne oči so rjave, nos pa je normalen.
Pri moji mami mi je najbolj všeč, ko naredi čufte in pire krompir. Mami je všeč, če ne jem sladkarij in ko naredim nalogo.

Jan Vračko, 3. c

UREDILA STA NIVO OB HIŠICI,
POSEJALA STA PŠENICO ZA MOKO.
NIKOLI SE VEČ NISTA LOČILA
IN NIKOLI NISTA BILA VEČ LAČNI
PRI ZGODBICI MI JE BILO NAJBOLJ
VŠEČ, DA JE GORSKA VILA IZPOLNILA
ŽELJO PETRU KLEPCU IN DA JE MO
UPORABIL ZA POMOČ MATERI IN TUDI
DRUGIM.
BILO BI LEPO, ČE BI NA SVETU BILO
VEČ PETROV KLEPCEV IN BI S SVO
MOČJO POMAGALI DRUGIM.

KAJA, 1.B

Lisica

Moja najljubša žival je lisica. Lisica je simpatična zver, ki je predmet številnih prepovedi, pravljic, legend in ljudskih modrosti. Ni ga med nami, ki nebi poznal permi Lisica prou zvita zver. Lisica je simbol zvitosti in premetenosti.

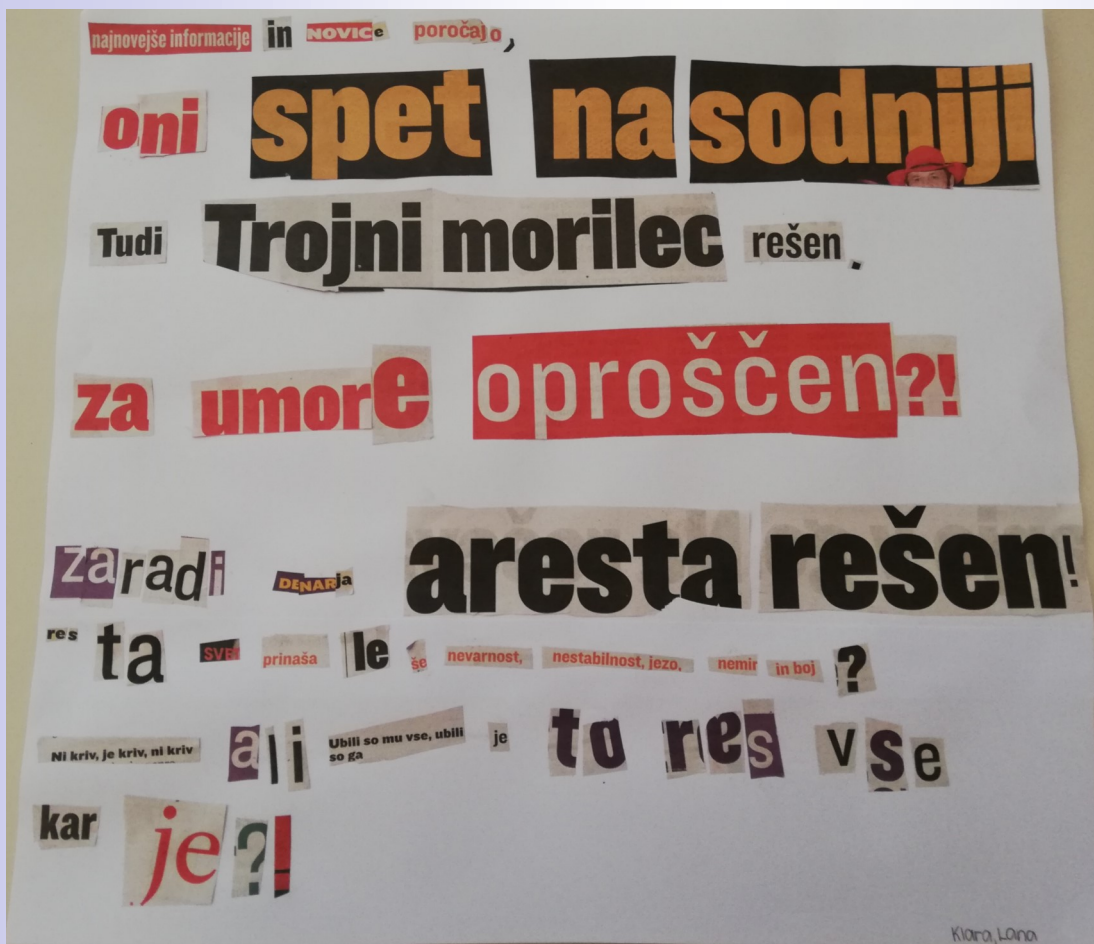
Posekuje različne življenske prostore. Najdemo jo po celi Sloveniji. V gorah živi vse do gozdne meje, do višine 2500 metrov. Pri hrani ni izbirčna, pri tem je namreč zelo prilagodljiva. Čeprav je na nizkih nogah, zelo urno teče in dela dolge skoke. 3-4 metre. Zdraven volh ima tudi izvrsten sluh in lahko sliši miši 100 metrov stran. Kožuh ima rdeče-rjave barve, bel vrat, trebuh in konica repa, spodnji del nog pa so črni.

Znate, lisica je po dolgemu kosatemu repu. Lisica je samotarica in je redko v manjših tropih. Izkoplje si luknjo ali zasede zapuščen bungalov. Njen bungalov ima sterilne vhode in rove, da se lahko v nevarnosti izmuzne. Kljub temu, da so lisice ene izmed najbolj prepoznavnih živali na planetu so v resnici dokaj skrivnostne. Vaš najbližnji gozd je verjetno prebivališče kakšne lisice

Ema Žugman, 3. a

Ema Žugman

Kons:

Lana Koler,

Klara Kamenar, 9. b

Moja peresnica je lahko samorog

Nekoga dne je Kaja risala s svojimi barvicami.

Mama je prosila, če lahko gresta v trgovino po nove barvice.

Rekla je, ja in sta šli. Hodile sta po mestu in hodile.

Kaja je videla skoraj okna v trgovini barvice.

Upasala je, če si jih lahko kupi.

Mama je odvrnila, seveda, in si jih je kupila. To sta prišli domov, je takoj Kaja začela risati z novimi barvicami. Naenkrat se je peresnica spremenila v mavričnega samoroga.

Kaja je odletela z njim v oblake.

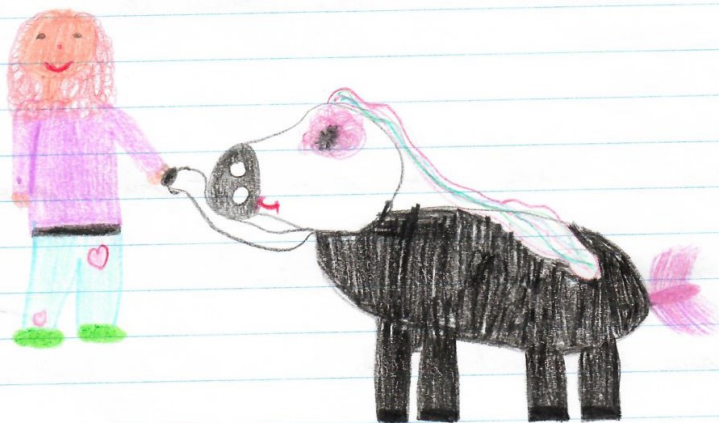
Iskala je po njih in se igrala. Mama je še celo

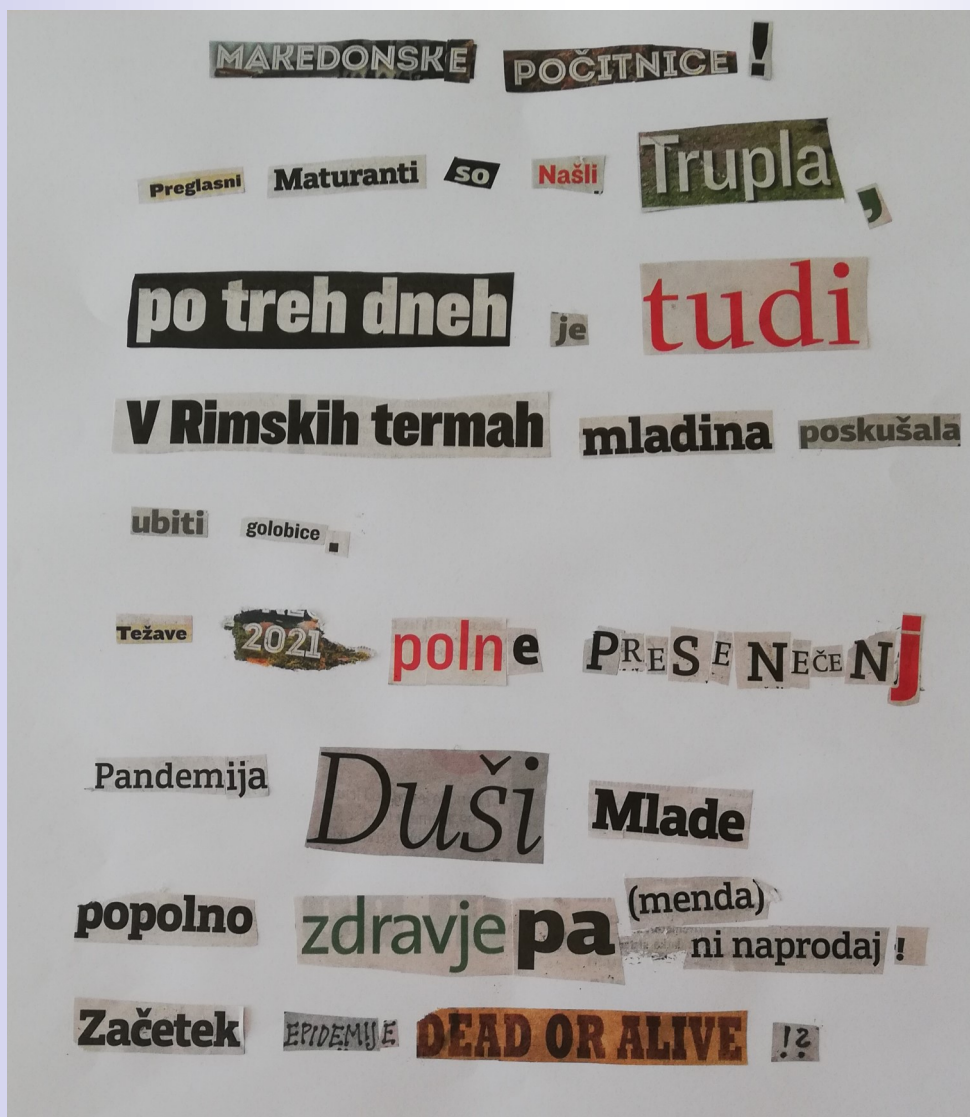
skubelo na njo. Ko je prišla domov, je bila zelo vesela.

Tako sta živeli veseli dni.

Loti Bauman

Loti Bauman, 3. a

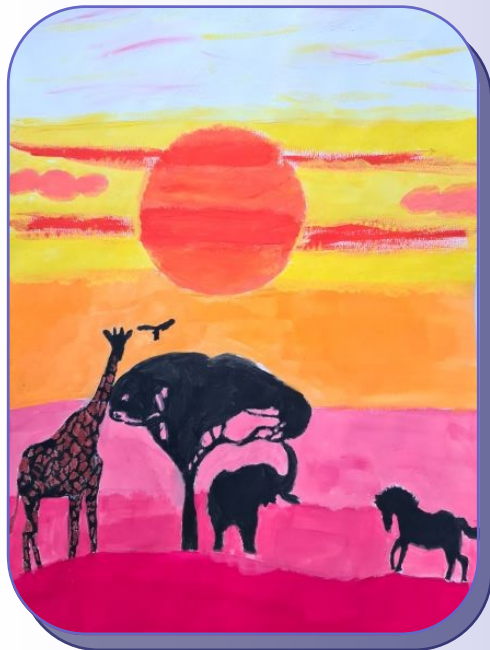
Kons:

Urška Vanek in

Maja Fras, 9. a

Nika Ramšak, 9. b

Dijana Breznik, 7. a

Maruša Fluher, 9. a

Juš Pogorevc Hafner, 9. a

Maja Holer, 8. a

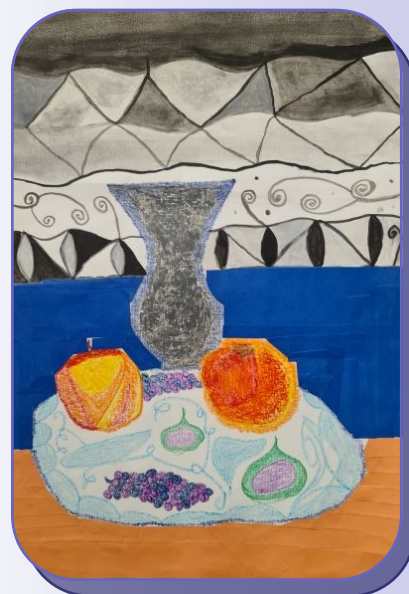
Alisa Chiara Klobasa, 6. a

Vita Peček, 8. a

Larisa Rola, 7. a

Anže Jug, 6. b

Lončarič Žiga, 6. a

Ana Hlebič Kraner, 6. b

Julija Zemljič, Maja Holer, Vita Peček, 8. a

Neža Fluher , 1. b

Lejla Morina, 1. b

Sara Černi, 5. c

Jan Vračko, 3. c

Corrina Brus, 3. c

Jaka Vnuk , 5. c

Lokavec 4. in 5.

Izak Lorenčič, 4. c

Žiga Žugman, 4. c

Julija Zemljič, 8. a

Ana Murko, 4. c

1. a razred

PANNA COTTA

SESTAVINE:

0,5l sladke smetane
0,5l grškega jogurta
8 lističev želatine
2 paketka vanilijevega sladkorja
5 jedilnih žlic navadnega sladkorja
Polnozrnati keksi
Zmrznjeno ali sveže sadje

https://images.24ur.com/media/images/953x459/Jun2020/9f02c8f3f2_62430404.jpg?v=d41d

POSTOPEK:

V večjo kozico zlijemo sladko smetano in dodamo vanilijev in navadni sladkor ter premešamo. Medtem ko čakamo, da sladka smetana zavre, pripravimo želatino (v hladno vodo potopimo določeno število lističev in počakamo, da se zmehčajo oz. cca 5 – 10 minut). Ko smetana zavre, jo odstranimo z gorilnika in začnemo vanjo postopoma vmešavati lističe želatine. Na koncu k zmesi dodamo še jogurt ter dobro premešamo.

V pripravljene kozarčke nadrobimo kekse (po želji) in jih prelijemo s panna cotto. Ko se strdi ali pa že prej, še jo okrasimo z zelenim sadjem.

ČOKOLADNI BISKVIT

SESTAVINE:

220 g kristalnega sladkorja	
235 g moke	5 g soli
70 g kakava v prahu	2 jajci
5 g pecilnega praška	235 ml mleka
8 g sode bikarbone	120 ml olja
	235 vrele vode

POSTOPEK:

Pečico segrejemo na 180 °C. Na dno okroglega pekača (premera 26 ali 28) položimo peki papir.

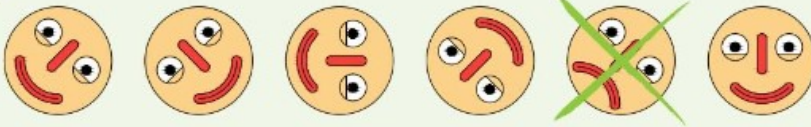
V eni posodi zmešamo presejane suhe sestavine. V drugi posodi pa zmešamo vse mokre sestavine razen vrele vode. K suhim sestavinam prilijemo mokre in dobro premešamo, da dobimo enotno zmes brez grudic. Na koncu primešamo še vrelo vodo (zmes bo postala bolj vodena, vendar ne skrbi).

Maso vlijemo v pripravljen pekač in jo pečemo v ogreti pečici 30-40 minut. Da preverimo, če je pečen, vanj potisnemo zobotrebec in če je suh, ko ga potegnemo ven, je biskvit pečen.

Recepti so preizkušeni pri pouku in zagotavljamo uspeh pri delu.

Zgled:

POIŠČI VSILJIVCA.

1.

A B C Č D E
2.

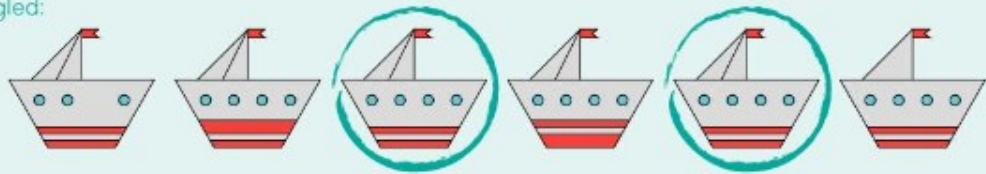
A B C Č D E
3.

A B C Č D E
4.

A B C Č D E

POIŠČI PARE.

Zgled:

1.

A B C Č D E
2.

A B C Č D E
3.

A B C Č D E
4.

A B C Č D E

Buček ima težave pri matematiki.

Košir mu poskuša pomagati:

»No, pomisli, imaš šest jabolk in ti vzamem eno, koliko ti jih ostane?«

Buček skomigne: »Pojma nimam, v šoli računamo le s hruškami.«

V šoli se Janezek uči sklanjatve. Učiteljica ga vpraša: »Kako se sklanja dedek?« Janezek: »Ja... brez kozmodiska težko.«

»Očka mi je obljubil 50 evrov za vsako petico,« je povedal Mišo učitelju.

»Saj nobene nimaš,« je odvrnil učitelj.

»Imam predlog: zapišite mi jih nekaj in denar si bova delila.«

Zakaj blondinka pleše pred semaforjem?

Ker misli, da je v disku!

»Danes sem bil jaz edini v razredu, ki je vedel pravilen odgovor na učiteljevo vprašanje.«

»Odlično! Kaj je pa učitelj vprašal?«

»Kdo je razbil šipo na vratih.«

Učiteljica vpraša: »Kdo izmed vas mi zna povedati, kaj je pogum?«

Po dolgem premoru se končno oglasi Janezek: »Pogum je, če nič ne znaš, pa vseeno dvigneš roko.«

Med matematiko se profesor zgrozi nad Janezkovimi odgovori. V besu reče:

»Eden izmed naju je popoln bedak!«

Janezek molče sede v klopi. Naslednji dan pride k profesorju in mu izroči modro kuverto.

»Kaj pa je to?« vpraša profesor.

»Potrdilo šolskega zdravnika in psihologa, da sem jaz čisto normalen.«

<https://andrej.mernik.eu/zabava/sale/sola/>